A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2010. december 15.*

A T-141/08. sz. ügyben,

az **E.ON Energie AG** (székhelye: München [Németország], képviselik kezdetben: A. Röhling, C. Krohs, F. Dietrich és R. Pfromm ügyvédek, később: A. Röhling, F. Dietrich és R. Pfromm ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Bouquet, Bottka V. és R. Sauer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: német.

az 1/2003/EK tanácsi rendelet 23. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján zártörés miatt kiszabott bírságról szóló, 2008. január 30-i C(2008) 377 végleges bizottsági határozat (COMP/B-1/39.326 – E.ON Energie AG ügy) megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: E. Martins Ribeiro (előadó) elnök, S. Papasavvas és N. Wahl bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. április 14-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A Szerződés 81. és 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 20. cikke (2) bekezdésének d) pontja úgy

rendelkezik, hogy „[a] Bizottság által a helyszíni vizsgálat lefolytatására felhatalmazott tisztviselők és egyéb kísérő személyek jogában áll, hogy a helyszíni vizsgálathoz szükséges időre és mértékben lepecsételjenek bármilyen üzlethelyiségeket és könyveket vagy nyilvántartásokat [helyes fordítás: a Bizottság által a helyszíni vizsgálat lefolytatására felhatalmazott tisztviselők és az őket kísérő egyéb személyek a helyszíni vizsgálat időtartamára, amennyiben az annak elvégzéséhez szükséges, pecsétet helyezhetnek el valamennyi üzlethelyiségen, könyvön vagy iraton]”.

2 Az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében „[a] Bizottság határozattal bírságot szabhat ki a vállalkozásokra és vállalkozások társulásaira, amelynek mértéke nem haladhatja meg az előző üzleti év teljes forgalmának 1%-át, amennyiben azok szándékosan vagy gondatlanul [...] a 20. cikk (2) bekezdésének d) pontjával összhangban a Bizottság által felhatalmazott tisztviselők vagy egyéb kísérő személyek által elhelyezett zárakat feltörik”.

A jogvita előzményei

3 A 2006. május 24-i határozatával az Európai Közösségek Bizottsága az 1/2003 rendelet 20. cikkének megfelelően helyszíni vizsgálatot rendelt el az E.ON AG és az általa ellenőrzött vállalkozások helyiségeiben, a versenyellenes megállapodásokban való részvételükre vonatkozó gyanú megalapozottságának kivizsgálása érdekében. A felperesnél, az E.ON Energie AG-nál (az E.ON 100%-os tulajdonában lévő leányvállalatánál) a vizsgálat 2006. május 29-én délután kezdődött, annak Münchenben található üzlethelyiségeiben. Miután a felperes tudomást szerzett a vizsgálatra vonatkozó határozatról, úgy nyilatkozott, hogy azt nem kifogásolja.

4 A vizsgálatot a Bizottság négy képviselője, és a Bundeskartellamt (német versenyhatóság) hat képviselője végezte. A 2006. május 29-i vizsgálat során az e képviselők

által végzendő részletesebb vizsgálat céljából kiválasztott iratokat a G.505. sz. helyiségben helyezték el, amelyet a felperes bocsátott a Bizottság rendelkezésére. Mivel a vizsgálat aznap nem volt befejezhető, a vizsgálócsoport vezetője az említett helyiség ajtaját – amely lakkozott hangszigetelő elemekből, illetve eloxált alumíniumkeretből állt – kulccsal bezárta, és arra egy 90 x 60 mm méretű, hivatalos zárat helyezett fel (a továbbiakban: a jogvita tárgyát képező zár). A zár felületének körülbelül kétharmada az ajtószárnyra került, többi része pedig az ajtókeretre. A zár felhelyezéséről jegyzőkönyvet vettek fel, amelyet a Bizottság, a Bundeskartellamt és a felperes képviselői is aláírtak. A vizsgálók ezt követően elhagyták a felperes helyiségeit, és magukkal vitték a G.505. sz. helyiség nekik átadott kulcsát. Egy tájékoztatáskérésre adott válaszban a felperes jelezte, hogy ezen, a Bizottságnak átadott kulcson kívül további 20 „mesterkulcs" volt forgalomban, amelyek lehetővé tették a G.505. sz. helyiségbe való bejutást (a megtámadott határozat (19) preambulumbekezdése).

5 A jogvita tárgyát képező zár egy kék színű öntapadós címke volt, felső és alsó szélén sárga csíkokkal, valamint az európai zászló sárga csillagaival. Az alsó sárga sáv egy feliratot tartalmazott, amely szerint a Bizottság zártörés esetén bírságot szabhat ki. A jogvita tárgyát képező zár lezárására szolgáló biztonsági fóliát (a továbbiakban: biztonsági fólia) a 3M Europe SA társaság (a továbbiakban: 3M) gyártotta 2002 decemberében. A Bizottság megrendelése alapján a fent említett elemeket ezt követően 2004 első negyedévében egy nyomda rányomtatta a biztonsági fóliára.

6 Ha a zár a jogvita tárgyát képező zárhoz hasonlóan műanyagból van, zártörés esetén a fehér ragasztóanyagon, amellyel a zárat a tartójához rögzítették, megmarad egy körülbelül 12 Didot pont (hozzávetőleg 5 mm) méretű „VOID" („ÉRVÉNYTELEN") feliratokat tartalmazó rész, az öntapadós címke teljes felületén elosztva. Az eltávolított zár e területeken átlátszóvá válik, így a „VOID" feliratok a záron is láthatóvá válnak.

7 Amikor a vizsgálócsoport 2006. május 30-án 8 óra 45 perc körül visszatért, azt észlelte, hogy a jogvita tárgyát képező, a G.505. sz. helyiség ajtajára ragasztott, és azon még mindig megtalálható zár állapota megváltozott.

8 9 óra 15 perc körül a vizsgálócsoport vezetője kinyitotta a G.505. sz. helyiség ajtaját. Az ajtó kinyitásának hatására a jogvita tárgyát képező zárnak az ajtó szárnyára rögzített része levált, míg a másik rész továbbra is annak keretére ragasztva maradt.

9 A zártörésről jegyzőkönyvet vettek fel, amely különösen a következőket tartalmazza:

„[…]

– A zár egésze körülbelül két milliméterrel magasabbra és oldalra tolódott, így ragasztómaradékok voltak láthatók a zár alatt, és tőle jobbra.

– A »VOID« felirat világosan látható volt a zár felületének egészén, amely továbbra is a kereten, illetve az ajtón helyezkedett el, és amely nem volt letépve.

– Miután a Bizottság [tisztviselője] (K.) kinyitotta az ajtót – aminek során a zár érintetlen maradt, vagyis azt nem tépték le – a »VOID« felirat fehér nyomai voltak láthatók a zár hátoldalán (ragasztási felület).

– Amikor a zárat eltávolítják, a fehér »VOID« felirat rendszerint a tartón marad, ami nagymértékben a jelen esetben is így történt, a felirat ugyanis ténylegesen az ajtó felületén volt megtalálható.

– Számos fehér nyom volt megtalálható emellett a zár ragasztási felületén is, nem a »VOID« feliratoknak megfelelő, a zár hátoldalán elhelyezkedő átlátszó területeken, hanem e területek mellett."

10 A zártörésről szóló jegyzőkönyvet a Bizottság és a Bundeskartellamt egy-egy képviselője írta alá. A felperes megtagadta az aláírást.

11 2006. május 30-án délután a jogvita tárgyát képező zárról egy mobiltelefon segítségével digitális fotókat készítettek.

12 2006. május 31-én a felperes „kiegészítő nyilatkozatot [tett] a zár 2006. május 30-án történt felhelyezéséről szóló jegyzőkönyvhöz", amely a következőket tartalmazta:

„1. Az ajtó kinyitását követően a helyiségben elhelyezett dokumentumokkal összefüggésben semmilyen változás nem volt megállapítható.

2. Amikor a zárat május 30-án este eltávolították, a kereten a »VOID« felirat egyáltalán nem volt letörölve.

3. K. jelen volt előző este a zár felhelyezése során, és benyomása szerint az különösen hosszú ideig tartott."

13 2006. augusztus 9-én a Bizottság tájékoztatáskéréssel fordult a felpereshez az 1/2003 rendelet 18. cikkének megfelelően. Utóbbi a 2006. augusztus 23-án kelt levéllel válaszolt. További tájékoztatáskérésekre is sor került, így 2006. augusztus 29-én a 3M-et, 2006. augusztus 31-én a felperes számára munkát végző takarítótársaságot (a továbbiakban: takarítótársaság), 2006. szeptember 1-jén pedig a felperes biztonsági szolgálatát keresték meg.

14 A vizsgálócsoport tíz tagja kérdőíveket töltött ki, amelyek a jogvita tárgyát képező zár felhelyezésével és annak 2006. május 30-i reggeli állapotával kapcsolatos észrevételeikre vonatkoztak.

15 2006. október 2-án a Bizottság kifogásközlést küldött a felperesnek. A rendelkezésre álló információk alapján többek között arra a következtetésre jutott, hogy a jogvita tárgyát képező zárat feltörték, amiért a felperest terheli a felelősség, mivel az ő ellenőrzése alatt állt a szóban forgó épület.

16 2006. november 13-án a felperes benyújtotta a kifogásközlésre vonatkozó észrevételeit.

17 2006. december 6-án a felperes kérelmére a meghallgatási tisztviselő tárgyalást tartott, amelyen a 3M is részt vett.

18 2006. december 21-én a Bizottság kérésére a 3M írásban megerősített egyes, a tárgyaláson tett nyilatkozatokat.

19 A közigazgatási eljárás során a felperes benyújtott – egy természet- és orvostudományi intézettől (a továbbiakban: intézet) származó – három szakértői véleményt a Bizottságnak.

20 2007. május 21-én az intézet elkészítette az első szakértői véleményt (a továbbiakban: az intézet I. szakértői véleménye), amelyben a jogvita tárgyát képező zár vágó- és lefejtő erőkkel szembeni reakcióját elemezték.

21 2007. április 11-én a Bizottság megbízta Kr. urat, aki igazságügyi szakértő a ragasztási technikák és a műanyagok viselkedésének területén, hogy készítsen jelentést a jogvita tárgyát képező zár működésének és kezelésének egyes szempontjairól. Első jelentése (a továbbiakban: Kr. I. jelentés) 2007. május 8-án készült el.

22 2007. május 15-én az intézet elkészítette a második szakértői véleményt (a továbbiakban: az intézet II. szakértői véleménye), amelyben a jogvita tárgyát képező zár reakcióját elemezték feszítő és nyomó vágás által okozott behatások, illetve a Synto tisztítószer (a továbbiakban: Synto) alkalmazását követő lefejtés által okozott behatások esetén.

23 2007. június 6-i levelével a Bizottság tájékoztatta a felperest a kifogásközlést követően a 3M nyilatkozatai és a Kr. I. jelentés alapján megállapított új tényekről, valamint lehetőséget biztosított számára, hogy ezekkel kapcsolatban írásbeli észrevételeket tegyen.

24 2007. július 6-án a felperes benyújtotta írásbeli észrevételeit a Bizottságnak, és új tárgyalás tartását kérte. Ez utóbbi kérelmét elutasították.

25 2007. október 1-jén a felperes benyújtotta a Bizottságnak az intézet harmadik, 2007. szeptember 27-én kelt szakértői véleményét (a továbbiakban: az intézet III. szakértői véleménye), amelyben a jogvita tárgyát képező zár lefejtéssel szembeni reakcióját elemezték, az elöregedés, a Synto és a légköri nedvesség hatása alatt.

26 A Bizottság ezt követően megbízta Kr. urat, hogy véleményezze a felperes 2007. július 6-i levelében, illetve az intézet II. és III. szakértői véleményében található érveket és megjegyzéseket. Kr. úr 2007. november 20-án nyújtotta be a második jelentését (a továbbiakban: Kr. II. jelentés).

27 A 2007. november 23-i levéllel a Bizottság közölte a felperessel a 2007. június 6-i levelét követően megállapított további tényeket. Ezzel egyidejűleg hozzáférést biztosított a felperes számára a megfelelő dokumentumokhoz, és különösen a Kr. II. jelentéshez.

28 2007. december 10-én a felperes állást foglalt a 2007. november 23-án megküldött dokumentumokkal kapcsolatban.

29 2008. január 15-én a Bizottság kapott a felperestől egy másik levelet, amelyhez csatolták annak a 20 személynek (a továbbiakban: a kulccsal rendelkezők) az eskü alatt tett nyilatkozatát, akik a felperes szerint olyan kulcs birtokában voltak, amely lehetővé tette a G.505. sz. helyiségbe való belépést 2006. május 29-én este. E személyek e nyilatkozataikban megerősítették, hogy az érintett időszakban (2006. május 29. 19 óra és 2006. május 30. 9 óra 30 perc között) vagy nem tartózkodtak a G épületben, vagy nem nyitották ki a kérdéses helyiség ajtaját (a megtámadott határozat (42) preambulumbekezdése).

30 2008. január 30-án a Bizottság elfogadta az 1/2003/EK tanácsi rendelet 23. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján kiszabott bírságról szóló C(2008) 377 végleges bizottsági határozatot (COMP/B-1/39.326 – E.ON Energie AG ügy) (a továbbiakban: a megtámadott határozat), amelynek összefoglalója 2008. szeptember 19-én jelent meg az Európai Unió Hivatalos Lapjában (HL C 240, 6. o.).

31 A megtámadott határozat rendelkező része a következőket mondja ki:

„1. cikk

Az E.ON Energie AG – enyhébb esetben is gondatlanul eljárva – feltörte a Bizottság alkalmazottai által az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése d) pontjának megfelelően felhelyezett zárat, és ezzel megsértette az ugyanezen rendelet 23. cikke (1) bekezdésének e) pontját.

2. cikk

A Bizottság az 1. cikkben említett jogsértés miatt 38 000 000 EUR összegű bírságot szab ki az E.ON Energie AG-vel szemben.

[…]”

Az eljárás és a felek kérelmei

32 A Törvényszék Hivatalához 2008. április 15-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

33 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– másodlagosan csökkentse a kiszabott bírság összegét a megfelelő összegre;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

34 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– teljes egészében utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

35 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) úgy döntött, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt. A Törvényszék a 2010. április 14-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék szóbeli kérdéseire adott válaszait.

A jogkérdésről

36 A felperes keresetének alátámasztására kilenc jogalapra hivatkozik. Az első hét jogalap a zártörés megállapítására vonatkozik, míg az utolsó kettő a bírság összegére.

37 Az első jogalap a bizonyítási teher szabályainak megsértésére vonatkozik, a második az „inkvizitórius eljárás elvének" megsértésére, a harmadik arra az állítólagosan téves megállapításra, amely szerint rendes zárat helyeztek fel, a negyedik a jogvita tárgyát képező zár „nyilvánvaló állapotának" állítólagosan téves megállapítására a vizsgálatot

követő napon, az ötödik a zárak hivatalos felhelyezése során a Bizottság által a biztonsági fólia jellegére vonatkozó állítólagosan téves megállapításra, a hatodik az olyan „alternatív forgatókönyvek" Bizottság általi figyelmen kívül hagyására, amelyek a jogvita tárgyát képező zár állapotát okozhatták, a hetedik az ártatlanság vélelme elvének megsértésére, a nyolcadik az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének megsértésére abban a tekintetben, hogy a felperes semmilyen vétkességét nem állapították meg, a kilencedik pedig az EK 253. cikk, valamint az arányosság elvének megsértésére a bírság összegének megállapítása során.

A bizonyítási teher szabályainak megsértésére alapított, első jogalapról

A felek érvei

38 A felperes kifejti, hogy az *in dubio pro reo* alapelvének, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 6. cikkének (2) bekezdésében szereplő ártatlanság vélelme elvének, illetve az 1/2003 rendelet 2. cikke első mondatának megfelelően a Bizottság viseli a bizonyítási terhet azon eljárások során, amelyek eredménye kartell jogcímén kiszabott bírság lehet. Mivel a Bizottság köteles a büntetőjog alapvető garanciáinak tiszteletben tartására, és köteles a jogilag megkövetelt módon bizonyítani a jogsértés megtörténtét, esetleges kétségei a szóban forgó vállalkozás javára szolgálnak. A felperes szerint az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy amennyiben a Bizottság arra a feltevésre hivatkozik, amely szerint a megállapított tények nem magyarázhatók másként, mint hogy azok a jogsértés eredményei, elegendő azon körülmények fennállását bizonyítani, amelyek más megvilágításba helyezik a Bizottság által a jogsértés megállapítása érdekében leírt tényeket, és amelyek a bizottsági érvelést helyettesítő magyarázatát adják azoknak.

39 Ami a Bizottság azon állítását illeti, amely szerint a jogvita tárgyát képező zár állagának megváltozása minden esetben „nyilvánvaló bizonyítékot" szolgáltat a zártörés lényeges tartalmára, a felperes kifejti, hogy egy ilyen bizonyíték összeegyeztethetetlen az *in dubio pro reo* alapelvével. A „nyilvánvaló bizonyíték" nem jelent elfogadható bizonyítékot az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozó eljárásban, és semmilyen esetben sem elegendő a bírsággal sújtott jogsértés bizonyítására. Bár a „nyilvánvaló bizonyítékra" való hivatkozás révén a Bizottság valójában közvetett bizonyítékra hivatkozott, mindazonáltal nem terjesztett elő bizonyítékot, mivel semmilyen ilyen elemre nem hivatkozott.

40 Ezenkívül a jelen ügyben a Bizottságot terhelő bizonyítási teher saját magatartása miatt még súlyosabbá vált.

41 Először is, a jogvita tárgyát képező zár használata során a Bizottság nem tette meg a szükséges intézkedéseket a különösen a zár tárolási idejének figyelmen kívül hagyása miatti „hamis pozitív reakciók" (vagyis a „VOID" feliratok feltűnése a jogvita tárgyát képező záron annak eltávolítása nélkül) kockázatainak korlátozása érdekében. Ennek megfelelően a Bizottságnak kellett volna bizonyítania, hogy annak ellenére, hogy a jogvita tárgyát képező zár maximális tárolási idejének időtartamát túllépték, az a célra alkalmas és használható állapotban volt a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán. A gyártó kijelentései nem elegendőek e tekintetben, mivel a 3M csak a kétéves leghosszabb tárolási időre utalt a biztonsági fólia tájékoztató lapján (a továbbiakban: tájékoztató), emellett pedig nem adott végleges véleményt a termék pontos élettartamát illetően a Bizottság kérdőívére adott válaszában sem. A Bizottság továbbá nem szolgáltatott ilyen bizonyítékot Kr. úr tesztjei révén sem, amelyeket egyébként magán a jogvita tárgyát képező záron sem végzett el. Végül az intézet szakértői véleményei a zárófóliák nagyobb fokú érzékenységét tanúsítják, elhelyezésüktől, illetve a levegő nedvességtartalmától függően.

42 Másodszor, a Bizottság elmulasztotta a helyszínen a bizonyítékok megőrzéséhez szükséges intézkedések meghozatalát, mivel a jogvita tárgyát képező zárról az ajtó kinyitását megelőzően készített fényképeket, különös tekintettel a felperes képviselői által a Bizottság alkalmazottai részére 2006. május 30-án reggel a jogvita tárgyát képező zár állapotát illetően megfogalmazott észrevételekre. E tekintetben a zártörésről felvett jegyzőkönyv önmagában nem elegendő bizonyíték a jogvita tárgyát képező zár állapotát illetően, ugyanis azt a vizsgálatot követően készítették el.

43 Az *in dubio pro reo* alapelvére és a Bizottság magatartása miatt súlyosabbá vált bizonyítási teherre tekintettel nem lehet megállapítani a felperesnek felróható zártörés megtörténtét. A Bizottság így – a komoly kétséget meghaladó módon – nem bizonyította a jogsértés tényállási elemeit.

44 A Bizottság állításával szemben, a jelen jogalap nem elvont, hanem konkrétan arra hivatkozik, hogy nincs bizonyíték arra, hogy a felperesnek felróható körülmények idézték elő a jogvita tárgyát képező zár állapotának megváltozását. Ennek megfelelően, még a felperes által bemutatott szakértői vélemények hiányában sem lenne indokolt a bírság formáját öltő szankció alkalmazása. A bírságot kiszabó határozatot eredményező eljárás során nem az érintett vállalkozás feladata a mentő körülmények vagy „alternatív forgatókönyvek" bizonyítása. Éppen ellenkezőleg, a Bizottságnak kell átfogóan megvizsgálnia valamennyi mentő és terhelő körülményt, és a komoly kétségen túlmenő, teljes értékű bizonyítékot szolgáltatnia arra nézve, hogy a felperesnek felróható körülmények idézték elő a jogvita tárgyát képező zár állapotának megváltozását. A jogsértés megvalósulásának puszta valószínűsége nem elegendő a bírság kiszabásához, annál is inkább, mivel a felperes kellőképpen kétségbe vonta a bizonyítás módját.

45 Bár el kell ismerni, hogy a Bizottság eleinte látszólag meggyőző bizonyítékokat szolgáltatott a zártörés tényállási elemei fennállásának alátámasztására, a felperes sikeresen szolgáltatott ellentétes bizonyítékokat. Mindenképpen sikeresen támasztott kétségeket azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság bizonyítékai elegendőek-e a jogsértés megállapításához. Szemben a Bizottságnak a megtámadott határozat (44) preambulumbekezdésben szereplő állításával, a felperes a zártörés megtörténtével kapcsolatban nem pusztán „utalt annak elméleti lehetőségére […], hogy a tények atipikus módon is bekövetkezhettek", hanem hivatkozott az intézet több szakértői véleményére, annak érdekében, hogy bizonyítsa, hogy bizonyos körülmények, így az elöregedett zár használata, a levegő nedvességtartalma, az ajtót és keretét ért rezgések, valamint az azok által okozott vágás, illetve a Synto hatása is eredményezhette a jogvita tárgyát képező zár alakváltozását, ami a vizsgálócsoport által megállapított „károsodás benyomását" kelthette. Egy bírságot kiszabó határozatot eredményező eljárás esetén a zár anyagául választott közvetítő termék (jelen esetben a biztonsági fólia) Bizottság általi kiválasztásánál, raktározásánál és felhasználásánál tapasztalt esetleges sajátosságok nem tekinthetők teljesen és egyszerűen irrelevánsnak.

46 A jelen jogalap keretében a felperes a Törvényszék eljárási szabályzata 65. cikke c) pontjának megfelelően azt javasolja, hogy tanúként hallgassák meg ügyvédjét, illetve az E.ON egy vezetőjét azokkal a körülményekkel kapcsolatban, amelyek között a jogvita tárgyát képező zárat 2006. május 30-án reggel találták.

47 A Bizottság az első jogalap elutasítását kéri, mivel azt elvont módon, a bizonyítékok értékelésére és a megtámadott határozatra gyakorolt konkrét hatások vizsgálata nélkül fogalmazták meg. Másodlagosan vitatja a felperes érveit is.

A Törvényszék álláspontja

48 Az 1/2003 rendelet 2. cikkéből, valamint az EK 81. és EK 82. cikk alkalmazásának keretében kialakított állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a versenyjog területén a jogsértéssel kapcsolatos jogviták esetében a Bizottságra hárul az általa megállapított jogsértések bizonyítása, és azon bizonyítékok előterjesztése, amelyek alkalmasak a jogsértés alapját képező tényállás jogilag megkövetelt módon történő bizonyítására (a Bíróság C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-8417. o.] 58. pontja, C-2/01. P. és C-3/01. P. sz., BAI és Bizottság kontra Bayer egyesített ügyekben 2004. január 6-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-23. o.] 62. pontja, a Törvényszék T-201/04. sz., Microsoft kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-3601. o.] 688. pontja). Ennek érdekében kellőképpen pontos és egybehangzó bizonyítékokat kell előterjeszteni annak érdekében, hogy megalapozza azt a szilárd meggyőződést, miszerint az állítólagos jogsértés bekövetkezett (lásd ebben az értelemben a Bíróság 29/83. és 30/83. sz., CRAM és Rheinzink kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. március 28-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 1679. o.] 20. pontját, a C-89/85., C-104/85., C-114/85., C-116/85., C-117/85. és C-125/85–C-129/85. sz., Ahlström Osakeytiö és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1993. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1307. o., I-1445. o.] 127. pontját és a Törvényszék T-185/96., T-189/96. és T-190/96. sz., Riviera Auto Service és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1999. január 21-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-93. o.] 47. pontját).

49 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az EK 230. cikk alapján indított megsemmisítés iránti keresetekben az uniós bíróság egyetlen feladata a megtámadott jogi aktus jogszerűségének vizsgálata (a Törvényszék T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2501. o.] 174. pontja).

50 Így a versenyjog területén jogsértést megállapító és bírságot kiszabó bizottsági határozat megsemmisítése iránti keresetet vizsgáló bíróság feladata annak értékelése, hogy a bizonyítékok és a Bizottság által határozatában előterjesztett más információk elegendők-e az állítólagos jogsértés fennállásának megállapításához (a fenti 49. pontban hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 175. pontja).

51 Egyébiránt, ha a bíróságnak kétségei vannak, azt a jogsértést megállapító határozat címzettjének minősülő vállalkozás javára kell értelmezni (lásd ebben az értelemben a Bíróság 27/76. sz., United Brands kontra Bizottság ügyben 1978. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 1978., 207. o.] 265. pontját). A bíróság így nem vonhatja le azt a következtetést, hogy a Bizottság a kérdéses jogsértés fennállását a jogilag megkövetelt módon állapította meg, ha ezzel kapcsolatban még kétsége van, különösen bírságot kiszabó bizottsági határozat megsemmisítése iránti kereset esetén (a fenti 49. pontban hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 177. pontja).

52 Az utóbbi esetben ugyanis tekintettel kell lenni az ártatlanság vélelmére, amely különösen az EJEE 6. cikkének (2) bekezdésén alapul, és amely az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően az Egységes Európai Okmány preambulumában, az EUSZ 6. cikk (2) bekezdésével és a 2000. december 7-én Nizzában kihirdetett, az Európai Unió alapjogi chartája 47. cikkével (HL C 364., 1. o.) megerősítve a közösségi jogrendszer által védett alapvető szabadságok egyike. Tekintettel a kérdéses jogsértések természetére és a hozzá kapcsolódó szankciók súlyosságára és természetére, az ártatlanság vélelme többek között irányadó a vállalkozásokra vonatkozó versenyszabályok megsértésével kapcsolatos eljárásokra, amelyek bírság vagy kényszerítő bírság kiszabásához vezethetnek (lásd ebben az értelemben az Emberi Jogok Európai Bíróságának 1984. február 21-i Öztürk-ítéletét, A. sorozat 73. szám, és az 1987. augusztus 25-i Lutz-ítéletét, A. sorozat 123-A. szám; valamint a Bíróság C-199/92. P. sz., Hüls kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4287. o.] 149. és 150. pontját; a C-235/92. P. sz., Montecatini kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4539. o.] 175. és 176. pontját; továbbá a fenti 49. pontban hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 178. pontját).

53 A felperes az EK 81. cikk által tiltott összehangolt magatartásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatra hivatkozik, amely szerint az érintett vállalkozások párhuzamos magatartása csak abban az esetben tekinthető az egyeztetés bizonyítékának, ha az egyeztetés az egyetlen elfogadható magyarázat (a fenti 48. pontban hivatkozott CRAM és Rheinzink kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 16. pontja). Ami az összehangolt magatartásokat illeti, a Bizottság feladata tehát, hogy az érintett

vállalkozások által a közigazgatási eljárás során kifejtett érvek fényében megvizsgálja a szóban forgó magatartás minden lehetséges magyarázatát, és csak abban az esetben állapítsa meg a jogsértő jelleget, ha a jogsértés az egyetlen elfogadható magyarázat.

54 Ennélfogva, amennyiben a Bizottság az érintett vállalkozások magatartása alapján megállapítja a versenyszabályok megsértését, az uniós bíróságnak meg kell semmisítenie a szóban forgó határozatot, amennyiben a vállalkozások olyan érvelést terjesztenek elő, amely más megvilágításba helyezi a Bizottság által a jogsértés megállapítása érdekében leírt tényeket, és a bizottsági érvelést helyettesítő, hihető magyarázatát adják azoknak (a fenti 48. pontban hivatkozott CRAM és Rheinzink kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 16. pontja és a fenti 48. pontban hivatkozott Ahlström Osakeytiö és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 126. és 127 pontja).

55 Mindenesetre ugyanúgy, mint amikor a Bizottság az EK 81. és EK 82. cikk megsértése megállapításának keretében okirati bizonyítékokra hivatkozik, az érintett vállalkozások feladata, hogy ne csak a Bizottság elméletének hihető alternatíváját mutassák be, hanem hivatkozzanak a megtámadott határozatban a jogsértés létezésének alátámasztására előterjesztett bizonyítékok elégtelen voltára is (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-305/94–T-307/94., T-313/94–T-316/94., T-318/94., T-325/94., T-328/94., T-329/94. és T-335/94. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1999. április 20-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-931. o.] 725–728. pontja, valamint a fenti 49. pontban hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéletének 187. pontja), úgy kell tekinteni, hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló esetben, amikor a Bizottság közvetlen bizonyítékokra hivatkozik, az érintett vállalkozásoknak kell bizonyítaniuk, hogy a Bizottság által hivatkozott bizonyítékok nem elégségesek. Már született olyan döntés, amely szerint a bizonyítási teher ilyen megfordulása nem sérti az ártatlanság vélelmét (lásd ebben az értelemben a fenti 52. pontban hivatkozott Montecatini kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 181. pontját).

56 Emellett hangsúlyozni kell, hogy egy vállalkozás nem ruházhatja át a bizonyítási terhet a Bizottságra olyan körülményekre hivatkozva, amelyeket nem tud igazolni (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-44/00. sz., Mannesmannröhren-Werke kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2223. o.] 262. pontját és a fenti 49. pontban hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 343. pontját). Másként fogalmazva, amennyiben a Bizottság olyan bizonyítékokra hivatkozik, amelyek főszabály szerint elegendőek a jogsértés megtörténtének bizonyításához, akkor az, ha az érintett vállalkozás annak lehetőségére hivatkozik, hogy olyan körülmény állhatott fenn, amely alkalmas lehetett az említett bizonyítékok bizonyító erejének befolyásolására, nem elegendő ahhoz, hogy a Bizottságnak kelljen bizonyítania, hogy e körülmény a bizonyítékok bizonyító erejét nem befolyásolta. Éppen ellenkezőleg, azon eset kivételével, amikor az érintett vállalkozás magának a Bizottságnak a magatartása miatt nem képes ilyen bizonyítékot szolgáltatni (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Mannesmannröhren-Werke kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 261. és 262. pontját, valamint a fenti 49. pontban hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 342. és 343. pontját), az érintett vállalkozásnak kell a jogilag megkövetelt módon bizonyítania egyrészt az általa hivatkozott körülmény fennállását, másrészt pedig azt, hogy e körülmény kétségessé teszi a Bizottság által hivatkozott bizonyítékok bizonyító erejét.

57 A jelen jogalap keretében a felperes úgy véli, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozatban minden komoly kétséget kizáróan bizonyítania kellett volna, hogy a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-án észlelt állapota neki róható fel, miután ő bizonyította, hogy a Bizottság által hivatkozott különböző körülmények nem indokolhatták ezt az állapotot. A felperes szerint nem az ő feladata a mentő körülményekre vonatkozó bizonyítékok vagy „alternatív forgatókönyvek" előterjesztése. A jogsértés megtörténtének puszta valószínűsége nem elegendő a bírság kiszabásához, már csak azért sem, mert a felperes elegendő kétséget támasztott a bizonyítás lefolytatását illetően. Első jogalapja keretében a felperes utal a jogvita tárgyát képező zár elöregedettségére, a levegő nedvességtartalmára, az ajtót és keretét ért rezgésekre, valamint az azok által okozott vágásra, illetve a Synto hatására, ami eredményezhette a jogvita tárgyát képező zár alakváltozását, és ez a vizsgálócsoport által megállapított „károsodás benyomását" kelthette.

58 E tekintetben rá kell mutatni, hogy a Bizottság állításával ellentétben, a felperes által hivatkozott jogalap nem elvont, mivel a felperes lényegében azt fejti ki, hogy figyelemmel arra, hogy a Bizottság megsértette a bizonyítási teherre vonatkozó közösségi versenyjogi elveket, és nem a jogilag megkövetelt módon bizonyította, hogy a felperesnek felróható körülmények eredményezték a jogvita tárgyát képező zár állapotának megváltozását, ezért a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni.

59 Ugyanakkor a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság nem sértette meg a bizonyítási teherre vonatkozó elveket. Egyrészt ugyanis a megtámadott határozat (44) preambulumbekezdése kifejezetten utal arra, hogy „a Bizottságnak kell az állítólagos zártörés bizonyításához szükséges tényeket bemutatnia". Másrészt a Bizottság a zártörésre vonatkozó megállapítását a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-i reggeli állapotára alapozta, amellyel kapcsolatban azt állítja, hogy a felület egészén látszottak a „VOID" feliratok, a hátsó oldalon pedig a ragasztómaradékok, ahogy az többek között a Bizottság, illetve a Bundeskartellamt vizsgálóinak nyilatkozataiból, valamint a zártöréssel kapcsolatban felvett jegyzőkönyvből is kitűnik (a megtámadott határozat (75) és (76) preambulumbekezdése).

60 Ennélfogva, többek között a hat, helyszínen jelenlevő vizsgáló nyilatkozatára, valamint arra hivatkozva, hogy a felperes aláírta a zár felhelyezéséről szóló jegyzőkönyvet, a Bizottság először megállapította, hogy a jogvita tárgyát képező zár felhelyezésére 2006. május 29-én este szabályosan került sor (a megtámadott határozat (50) és (51) preambulumbekezdése). A Bizottság ezt követően megállapította – ahogy arra a fenti 59. pontban is rámutattunk –, hogy az említett zár állapota 2006. május 30-a reggelre megváltozott, ami álláspontja szerint a zártörést bizonyítja.

61 Függetlenül azon bizonyítékok bizonyító erejétől, amelyekre a Bizottság hivatkozott, és amelyeket a harmadik, negyedik és ötödik jogalapok vizsgálatának keretében kell értékelni, a Bizottság a megtámadott határozat (44) preambulumbekezdésében

jogosan állapította meg, hogy az „annak elméleti lehetőségére [való utalás], hogy a tények atipikus módon is bekövetkezhettek, nem elegendő" a jogsértés megtörténtének megcáfolásához. A fenti 55. és 56. pontban kifejtett elveknek megfelelően ugyanis a felperesnek kell bizonyítania nem csupán a különböző, általa a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-a reggeli állapotának magyarázata érdekében hivatkozott körülmények valóságát, hanem azt is, hogy e körülmények kétségessé teszik a Bizottság által előterjesztett bizonyítékok bizonyító erejét.

62 Márpedig a megtámadott határozatban a Bizottság megvizsgálta a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-a reggeli állapotának a felperes által a közigazgatási eljárás során előterjesztett alternatív magyarázatait. A Bizottság ugyanakkor úgy vélte, hogy e magyarázatok nem bizonyították, hogy az említett állapot a zártörésre jellemzőktől eltérő körülmények hatására következett volna be (a megtámadott határozat (62)–(68) és (77)–(98) preambulumbekezdése). Ilyen körülmények között nem állapítható meg a bizonyítási teherre vonatkozó elvek bármiféle megsértése.

63 Végül, a felperes nem állíthatja, hogy két körülmény, vagyis a zár állítólagos elöregedettsége, illetve a jogvita tárgyát képező zárnak az ajtó kinyitását megelőző állapotát tanúsító fotók hiánya súlyosabbá tette volna a Bizottságra háruló bizonyítási terhet. Még ha feltételezhető is, hogy e körülmények fennállását kellőképpen bizonyították, meg kellene vizsgálni, hogy a felperes által e körülményekkel kapcsolatban előadott érvelés fényében a Bizottság által előterjesztett bizonyítékok a jogilag megkövetelt módon támasztják-e alá az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében vett zártörés megtörténtét. E vizsgálatot a harmadik, negyedik és ötödik jogalapok elemzése keretében kell elvégezni.

64 Az előzőekből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

Az „inkvizitórius eljárás elvének" megsértésére alapított, második jogalapról

A felek érvei

65 A felperes a Bíróság 56/64. és 58/64. sz., Consten és Grundig kontra Bizottság egyesített ügyekben 1966. július 13-án hozott ítéletére (EBHT 1966., 429. o., 493. o.), valamint a C-269/90. sz. Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítéletére (EBHT 1991., I-5469. o.) hivatkozva emlékeztet arra, hogy az „inkvizitórius eljárás elve" szerint a Bizottság hivatalból köteles felderíteni a tényállást, továbbá gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálni az adott ügy minden lényeges elemét. Márpedig a jelen ügyben ezt az „elvet" megsértették.

66 Először is, a Bizottságnak el kellett volna oszlatnia a Synto összetételét illető „nyilvánvaló bizonytalanságokat". A Bizottság nem elégedhetett volna meg azzal, hogy azt állítja, nem volt tisztában azzal, hogy az intézet milyen terméket használt szakértői véleményeinek elkészítése során (a megtámadott határozat (85) preambulumbekezdése). Az intézet az intézet II. szakértői véleményében megállapította a 2-(2-butoxietoxi) etanol összetevő jelenlétét a Syntoban. Márpedig ez az összetevő számos szerves anyagot károsít. Ezzel szemben Kr. úr maga nem végezte el a Synto összetételének elemzését, hanem úgy tekintette, hogy e tisztítószer „olyan felületaktív anyagok vizes oldata, amely 2-butoxietoxietanol és izopropanol (izopropil-alkohol) összetevőkből áll". Egy ilyen anyag csak az alkohol hatásaihoz hasonló hatásokat okozna, míg az intézet által elemzett anyag emellett az éter hatásait is mutatná, vagyis ezen felüli oldó hatást is, különösen ragasztók és filcnyomok esetében. A szakértői vélemények alapján a Bizottságnak a Synto összetételére vonatkozóan további elemzéseket kellett volna végeztetnie. A Bizottság ezekről nem tekinthetett volna el pusztán az

alapján, hogy a Synto egyetlen olyan változatát, amely nagyrészt vízmentes (a továbbiakban: Synto Forte) a gyártó jelzései szerint nem értékesítették olyan egyliteres üvegekben, mint amilyeneket a takarítótársaság használt (a megtámadott határozat (85) preambulumbekezdése). Nem lehet kizárni, hogy a gyártó téves nyilatkozatokat tett és/vagy a Synto kiszerelése később megváltozott.

67 A Bizottság emellett elmulasztotta figyelembe venni azt a tényt, hogy a takarítótársaság által korábban használat tisztítószert (a Synto Forte) nem sokkal a vizsgálat előtt váltották fel a Synto-val, amit a felperes a 2007. október 19-i tájékoztatáskérésre adott válaszban jelzett a Bizottságnak. E tekintetben nem lehet kizárni, hogy a takarítótársaság még rendelkezett megmaradt Synto Forte készlettel. A Bizottság könnyedén megoldhatta volna a felhasznált tisztítószer elemzését, mivel a felperes felvetette, hogy elküldi számára az üvegben maradt maradék egy részét.

68 Másodszor, a Bizottság megsértette vizsgálati kötelezettségét, amikor nem vizsgálta meg azt a lehetőséget, hogy a kulccsal rendelkezők esetleg beengedhettek a G.505. sz. helyiségbe harmadik személyeket, valamint azt a lehetőséget sem, hogy valaki esetleg más módon hatolt be e helyiségbe. A Bizottság a megtámadott határozat (98) és (100) preambulumbekezdésében figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a szóban forgó helyiség ajtaján nem csak zárat helyeztek el, hanem azt be is zárták annak érdekében, hogy megakadályozzák a behatolást. A kulccsal rendelkezők eskü alatt tett nyilatkozatai azt mutatják, hogy a szóban forgó éjszaka folyamán az érintett helyiség ajtajának zárát nem nyitották ki, és az ajtó nem volt nyitva sem. A felperes azt kéri, hogy ennek bizonyítására e személyeket a tárgyaláson hallgassák meg tanúként az eljárási szabályzat 65. cikke c) pontjának megfelelően.

69 Mivel a Bizottság azt állítja, hogy a kulccsal rendelkezőkön kívül egyéb személyek is szerezhettek kulcsot a G.505. sz. helyiséghez (a megtámadott határozat (98) preambulumbekezdése), a felperes előadja, hogy a tények teljes felderítésére irányuló kötelezettségére figyelemmel a Bizottságnak meg kellett volna követelnie, hogy az eskü alatt tett nyilatkozatokat egészítsék ki, vagy magának kellett volna kivizsgálnia a kulcsok fellelhetőségét.

70 Ehhez hasonlóan, amennyiben a Bizottság azt állítja, hogy az eskü alatt tett nyilatkozatok nem zárják ki, hogy „az ajtót más eszközökkel nyitották ki" (a megtámadott határozat (98) preambulumbekezdése), meg kellett volna vizsgálnia a G.505. sz. helyiség zárját és ajtaját, ami alapján megállapítható lett volna egy betörés vagy bármilyen más jellegű külső beavatkozásra tett teszt. Az ajtó felszínének megvizsgálása lehetővé tette volna annak megállapítását, hogy az ajtó más eszközökkel történt kinyitása kizárható.

71 A felperes ehhez hozzáteszi, hogy nem feltételezhető, hogy ő tudatosan felbujtotta valamelyik kulccsal rendelkező személyt arra, hogy rongálja meg a jogvita tárgyát képező zárat és/vagy nyissa ki az ajtót. Úgy véli, hogy egy hamis eskü alatt tett nyilatkozat révén ezen esetleges harmadik személy a német jog alapján büntetőjogi szankciónak tenné ki magát, adott esetben pedig súlyos kártérítést kellene fizetnie.

72 Harmadszor, a Bizottság a felperes szerint megsértette az „inkvizitórius eljárás elvét" a vizsgálók kérdőívében szereplő 6. kérdés megfogalmazásával, amely megakadályozta, hogy a vizsgálók saját megállapításaikat adják vissza, vagy befolyásolta azokat.

73 A Bizottság megjegyzi, hogy a jelen jogalapot el kell utasítani, mivel a felperes csak általánosságokat fogalmaz meg, anélkül, hogy alátámasztaná, hogy a hivatkozott kifogások miként lehetnének kihatással a megtámadott határozat jogszerűségére. Másodlagosan vitatja a felperes érveit is.

A Törvényszék álláspontja

74 Ahogy arra a fenti 48. és 49. pontban emlékeztettünk, a versenyjog területén a jogsértéssel kapcsolatos jogviták esetében a Bizottságra hárul az általa megállapított jogsértések bizonyítása, és azon bizonyítékok előterjesztése, amelyek alkalmasak a jogsértést alkotó tényállás jogilag megkövetelt módon történő bizonyítására. Ennek érdekében kellőképpen pontos és egybehangzó bizonyítékokat kell bemutatnia annak érdekében, hogy megalapozza azt a szilárd meggyőződést, miszerint az állítólagos jogsértés bekövetkezett.

75 Ezenkívül rá kell mutatni, hogy a Bizottságnak – a gondos ügyintézés elvének tiszteletben tartása érdekében – a saját eszközeivel a jogilag releváns tények és körülmények felderítésére kell törekednie (a fenti 65. pontban hivatkozott Consten és Grundig kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 501. pontja).

76 A közösségi jogrend által biztosított garanciák között szerepel többek között az illetékes intézmény arra vonatkozó kötelezettsége, hogy gondosan és részrehajlás nélkül vizsgálja meg az adott ügy minden lényeges elemét (lásd ebben az értelemben a fenti 65. pontban hivatkozott Technische Universität München ügyben hozott ítélet 14. pontját, valamint a Törvényszék T-167/94. sz., Nölle kontra Tanács és Bizottság ügyben 1995. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2589. o.] 73. pontját).

77 E tekintetben előzetesen meg kell állapítani, hogy a felperes jogalapja annak alátámasztására irányul, hogy a Bizottság nem vizsgálta meg az ügy lényeges körülményeit, különösen, mivel nem oszlatta el a Synto összetételével kapcsolatos bizonytalanságokat, és nem vizsgálta meg kellőképpen a G.505. sz. helyiségbe való esetleges bejutást. Márpedig az ilyen hiányosságok, amennyiben feltételezhető, hogy adott esetben gyengíthetik a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott bizonyítékok bizonyító erejét, kihatással lehetnek a határozat jogszerűségére.

78 Először is, ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a Bizottság bizonytalanságokat hagyott a 2006. május 30-án használt tisztítószer összetételét illetően, elsőként rá kell mutatni, hogy a felperes állításával ellentétben a megtámadott határozat (85) preambulumbekezdésében a Bizottság nem pusztán azt állította, hogy nem volt tisztában azzal, hogy az intézet a tesztjeihez milyen terméket használt. Az említett preambulumbekezdésben a Bizottság egyrészt azt állította, hogy a Kr. I. jelentésből, illetve a Kr. II. jelentésből az tűnik ki, hogy a Synto által a jogvita tárgyát képező zár felületére gyakorolt hatás semmilyen kihatással nem lehetett annak működésére. Másrészt elvetette a felperes azon állítását, amely szerint Kr. úr a tesztjeihez nem az eredeti tisztítószert használta.

79 A Bizottság ugyanis mindenekelőtt feltüntette, hogy magától a takarítótársaságtól szerezte be pontosan ugyanazt a tisztítószert, amelyet a felperes helyiségeinek takarításánál 2006. május 29-ről 30-ára virradó éjszaka használtak, illetve, hogy a tesztek során kizárólag ezeket a tisztítószereket használták. Ezt követően meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (85) preambulumbekezdésében szereplő állítás, amely szerint a Bizottság nem volt tisztában azzal, hogy az intézet a tesztjeihez milyen terméket használt, a felperes azon érvére felel, amely szerint az intézet az általa megküldött terméket tesztelte, és megállapította, hogy az egy vízmentes oldószer, amelynek fő összetevője a 2-(2-butoxietoxi)etanol. Márpedig a gyártó tájékoztatásai szerint a Synto Forté-t, amely a Synto egyetlen olyan változata, amely nagyrészt vízmentes, nem értékesítik olyan egyliteres üvegekben, amilyeneket a G.505. sz. helyiség takarításánál használtak, továbbá azt nem tisztítószerként, hanem folttisztítóként használják.

80 Másodszor, a Bizottság nem volt köteles a Synto összetételének elemzésére, mivel tesztjei elvégzéséhez azt a Synto-t használta, amelyet a takarítótársaság alkalmazott a G.505. sz. helyiség ajtaján, és amelyet utóbbi közvetlenül megküldött a Bizottságnak, amit a felperes, amikor ezzel kapcsolatban a tárgyaláson megkérdezték, nem is vitatott. Ezenkívül a 2006. szeptember 5-i, a takarítótársaság által a Bizottságnak küldött levélből, illetve különösen az e társaság által a Bizottság második kérdésére

adott válaszból kitűnik, hogy az említett helyiség ajtajának tisztítására ténylegesen Synto-t használtak. Végül a Synto biztonsági tájékoztatója nem utal arra, hogy a Synto 2-(2-butoxietoxi)etanolt tartalmazna.

81 Harmadszor, a felperes nem vitatja, hogy a gyártó honlapján található tájékoztatások szerint a Synto Forte-t nem értékesítik a takarítótársaság által használt egyliteres üvegekben. E tekintetben a felperes érvei, amelyek szerint nem lehet kizárni, hogy a gyártó téves nyilatkozatokat tett, vagy hogy a kiszerelés később megváltozott, nem meggyőzőek, és semmiképpen sem megalapozottak.

82 Negyedszer, a felperes azon érveit, amelyek szerint nem zárható ki, hogy a takarítótársaság rendelkezett még készletekkel a Synto erősebb változatából, amelyet állítólag korábban alkalmazott, szintén el kell vetni. Egyrészt ugyanis a felperes nem magyarázta meg, hogy ezt a fafelületekre ártalmasabb változatot miért használták volna helyiségei ajtóinak tisztítására. Másrészt a megtámadott határozat (85) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság magától a takarítótársaságtól szerezte be pontosan ugyanazt a tisztítószert, mint amelyet a felperes helyiségeinek takarításánál használtak 2006. május 30-án, és a tesztek során csak ezt a terméket használták. Márpedig ezt az állítást a felperes sem vitatja.

83 Mivel az a tisztítószer, amelyre vonatkozóan a Bizottság által megbízott szakértő elvégezte tesztjeit, pontosan a takarítótársaság által a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán használt tisztítószer volt, a Bizottságnak semmi oka nem volt e tisztítószer összetétele elemzésének elvégzésére.

84 Másodsorban, a felperes kifejti, hogy a Bizottság megsértette az „inkvizítórius eljárás elvét", mivel nem vizsgálta meg azt a lehetőséget, hogy a kulccsal rendelkezők harmadik személyek részére bejutást biztosítottak a G.505. sz. helyiségbe, valamint azt a lehetőséget sem, hogy valaki más módon hatolt be e helyiségbe.

85 Márpedig az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának megfelelően a Bizottság bírságot szabhat ki, amennyiben – szándékosan vagy gondatlanul – „[…] a Bizottság által felhatalmazott tisztviselők vagy az őket kísérő egyéb személyek által elhelyezett zárakat feltörik". Így e rendelkezésnek megfelelően a zártörés tényének bizonyítása a Bizottságot terheli. Ezzel szemben a Bizottságnak nem kell bizonyítania, hogy a korábban lezárt helyiségbe ténylegesen beléptek, vagy hogy az ott elhelyezett dokumentumokat manipulálták. A jelen ügyben a megtámadott határozat (74)–(76) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság valóban úgy vélte, hogy a jogvita tárgyát képező zárat feltörték. E tekintetben a Bizottság többek között rámutatott (a megtámadott határozat (74) preambulumbekezdése), hogy „a zár állapota 2006. május 30-án reggel arra enged[ett] következtetni, hogy azt az éjszaka folyamán az iroda ajtajáról eltávolították, és így az ajtót ebben az időszakban kinyithatták". Figyelemmel a fenti megfontolásokra, a felperes azon állításai, amelyek szerint az érintett helyiség ajtajának zárát nem nyitották ki, és az ajtó nem volt nyitva sem – amit a kulccsal rendelkezők eskü alatt tett nyilatkozatai támasztanak alá – hatástalanok.

86 Mindenesetre, ahogy arra a Bizottság is rámutat, a kulccsal rendelkezők 2007. szeptember 2-án és 2007. december 22-én, vagyis a tényállás megvalósulása idején történt eseményeket követően körülbelül másfél évvel később eskü alatt tett nyilatkozatai nem alkalmasak arra, hogy módosítsák a Bizottságnak a megtámadott határozatban a zártörés megtörténtével kapcsolatos következtetését, mivel, miként a tájékoztatáskérésre a felperes által adott válaszokból is kitűnik, esetlegesen más személyek is hozzáférhettek a G.505. sz. helyiség ajtajának kinyitására alkalmas kulcsokhoz. A Bizottság tehát nem volt köteles megvizsgálni azt a lehetőséget, hogy a kulccsal rendelkezők esetleg harmadik személyek részére is bejutást biztosíthattak a G.505. sz. helyiségbe, vagy hogy valaki esetleg más módon hatolt be oda.

87 Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az „inkvizitórius eljárás elvét" a vizsgálók kérdőívében szereplő 6. kérdés megfogalmazásával, amely megakadályozta, hogy a vizsgálók saját benyomásaikat adják vissza, vagy befolyásolta azokat.

88 Ezt az érvelést el kell utasítani. E kérdést ugyanis a vizsgálócsoport tagjainak azokkal a körülményekkel kapcsolatban tették fel, amelyek a zártörés megállapítását támasztották alá, figyelemmel többek között a zártörésről szóló jegyzőkönyvben szereplő megállapításokra, vagyis a „VOID" feliratok megjelenésére a jogvita tárgyát képező zár egész felületén, valamint arra, hogy akörül, illetve annak hátsó részén ragasztó volt. A kérdőív megfogalmazása tehát nem akadályozta azt, hogy a vizsgálók a saját megállapításaikat adják vissza.

89 Emellett a vizsgálók által az említett kérdőívre adott válaszokból kitűnik, hogy a 6. kérdésnél ténylegesen meg kellett jelölniük azokat a körülményeket, amelyekre személy szerint ezzel kapcsolatban emlékeztek. Így például Kl. úr kijelentette, hogy azonnal az a benyomása támadt, hogy „a zár a felhelyezése óta megváltozott, és írásba foglalta az e következtetést alátámasztó megfigyeléseket, és […] azokat mellékletként a zártörésről szóló jegyzőkönyvhöz csatolta". Ko. úr kijelentette, hogy „észrevette, hogy a zár »elmozdult«, és látszott a »VOID« felirat", de „nem nézte meg a zár hátoldalát". L. úr a maga részéről jelezte, hogy „másnap személyesen vizsgálta meg a zár állapotát", észrevéve, hogy az „körülbelül 2 mm-rel elmozdult", de „nem fordított különösebb figyelmet a »VOID« felirat megjelenésére a záron". N. úr is jelezte, hogy „tökéletesen emléksz[ik], hogy személyesen észlelte, hogy a »VOID« felirat a zár egész felületén megjelent", és hogy „zártörésre utaltak a ragasztónyomok is az ajtón, a zár szélének közvetlen közelében". Végül M. úr rámutat, hogy „a jegyzőkönyvben szereplő leírás pontos [volt]" és „annak b) pontját konkrétabban a következőképpen [fogalmazta] meg: ragasztómaradékok a zár két oldalán; a »VOID« felirat 1–2 mm-es darabjairól volt szó".

90 Ebből következően a második jogalapot el kell utasítani.

A szabályszerű zár felhelyezésére vonatkozó, állítólag pontatlan feltevésre alapított, harmadik jogalapról

A felek érvei

91 A felperes kifejti, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében helytelenül tekintette bizonyítottnak, hogy a jogvita tárgyát képező zár érintetlen volt, amikor 2006. május 29-én felhelyezték a G.505. sz. helyiségre, valamint hogy az teljesen rátapadt az ajtóra és annak keretére, amikor a vizsgálócsoport 19 óra 30 perc körül elhagyta a helyszínt.

92 Először is, a jogvita tárgyát képező zár szabályszerű felhelyezése vitatott volt. A kifogásközlésre adott válaszában a felperes már vitatta azt, hogy a jogvita tárgyát képező zár tökéletesen illeszkedett a szóban forgó tartófelületre. Az ügy irataiból legfeljebb arra lehet következtetni, hogy a felhelyezésénél jelen lévő vizsgálók felszínes benyomása alapján a jogvita tárgyát képező zár rátapadt a szóban forgó tartófelületre, ami nem elegendő a szabályszerű felhelyezésre vonatkozó megállapítás igazolásához. A felperes megjegyzi, hogy a tájékoztatóban az szerepel, hogy ez a fajta „pecsét" alkalmas különböző típusú felületekre való ragasztásra, feltéve, hogy azokat előzetesen megtisztították. Márpedig ilyen tisztításra nem került sor. Ezenkívül az érintett ajtó lakkozott hangszigetelő elemekből, illetve eloxált alumíniumkeretből állt, amelyeket a tájékoztató nem említ.

93 Az sem bizonyított, hogy a jogvita tárgyát képező zárat a gyártó utasításainak megfelelően választották le a védőfóliáról. Még a 3M is elismeri, hogy nem megfelelő felhasználás esetén előfordulhat előzetes károsodás (a megtámadott határozat (60) preambulumbekezdése). Az intézet III. szakértői véleményéből kitűnik, hogy

a zár nem a gyártó utasításainak megfelelő felhelyezése nem szükségképpen eredményezi a „VOID” feliratok azonnal megjelenését a záron. Ennek megfelelően az az állítás, amely szerint a jogvita tárgyát képező zár nem megfelelő tapadására utaló bármilyen jelet azonnal észrevettek volna a zár felhelyezésénél jelenlévő személyek (a megtámadott határozat (54) preambulumbekezdése), nem releváns. Ezenkívül a felperes vitatja azt a tényt, hogy a jogvita tárgyát képező zárat szabályszerűen távolították el védőfóliáról, hogy az probléma nélkül rögzíthető volt, hogy az teljesen rátapadt a G.505. sz. helyiség ajtajára és annak keretére, továbbá az érintetlen volt és nem látszottak rajta „VOID” feliratok, valamint, hogy a zárat egyes vizsgálók figyelmesen megvizsgálták. A felperes ezt nem tudta ellenőrizni, a Bizottság pedig nem terjesztett elő erre vonatkozó bizonyítékot. Hozzáteszi, hogy a vizsgálóknak a jogvita tárgyát képező zár elhelyezésére vonatkozó nyilatkozatai ellentmondásosak.

94 Ami a megtámadott határozat (56) preambulumbekezdésében szereplő állításokat illeti, a felperes előadja, hogy valószínűtlen, hogy a gyártó ennyire részletes utasításokat adna a termék felhasználását illetően, ha azok minden esetben feleslegesek lennének. Ezenkívül mint gyártónak, a 3M-nek semmilyen érdeke nem fűződik terméke megbízhatóságának megkérdőjelezéséhez. Következésképpen a Bizottság nem állapíthatta volna meg kellő bizonyossággal, hogy a jogvita tárgyát képező zár „érintetlen” volt, és az „ráragadt a G.505. sz. helyiség ajtajára és keretére” (a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdése).

95 Másodszor, az a tény, hogy a felperes egyik képviselője aláírta a zár felhelyezéséről szóló jegyzőkönyvet 2006. május 29-én, csak egy zár hivatalos felhelyezését, de nem annak helyes felhelyezését erősíti meg, mivel a felperesnek nem volt lehetősége arra, hogy haladéktalanul felfedje a jogvita tárgyát képező zár korábbi károsodásait vagy alkalmazásának hibáit.

96 Harmadszor, a Bizottság előadásával ellentétben, utóbbi állítólagos tapasztalata és Kr. úr tesztjei nem relevánsak. Pusztán az a körülmény, hogy állítólag nem voltak ragadási problémák, sem „hamis pozitív reakciók” a 2004 óta használt, azonos készletből

származó záraknál (a megtámadott határozat (55) preambulumbekezdése), nem alapozhatja meg azt a következtetést, hogy egy ilyen reakció kizárt vagy valószínűtlen. Kr. úr maga is elismerte, hogy elemzései nem teszik lehetővé annak meghatározását, hogy megfigyelései milyen mértékben általánosíthatók. Márpedig a Kr. úr által végzett elemzések eredményeit „statisztikailag meg kellene erősíteni".

97 Negyedszer, a Bizottság azon állítása, amely szerint a rendes (lakkozott) alumínium irodai ajtókon való alkalmazás esetén a zárak megfelelő működése valószínű (a megtámadott határozat (56) preambulumbekezdése), nem releváns, mivel sosem került megállapításra, hogy a G.505. sz. helyiség ajtaja alumíniumból készült. Még az érintett ajtó kerete sem lakkozott alumíniumból készült, hanem eloxált alumíniumból, vagyis az egy oxidált védőfóliával van befedve a korrózió elleni védelem érdekében.

98 A Bizottság a jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

99 Nem vitatott, hogy 2006. május 29-én 19 óra 15 perc körül a G.505. sz. helyiséget a Bizottság hivatalos zárjával lezárták. Ugyanakkor a felperes szerint nem bizonyított, hogy e zár felhelyezése szabályszerűen történt. A felperes szerint a zár felhelyezésekor jelenlévő vizsgálók felszínes benyomásából csak az a következtetés vonható le, hogy a jogvita tárgyát képező zár felragadt a szóban forgó tartófelületre. Nem lehet ugyanakkor kellő bizonyossággal megállapítani azt, hogy a jogvita tárgyát képező zár, attól, hogy érintetlen volt, 2006. május 29-én este szorosan tapadt volna a G.505. sz. helyiség ajtajára és keretére.

100 Rá kell mutatni, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy „[a] zár felhelyezése […] megfelelően történt", hogy „[a] zár tökéletesen tapadt az ajtóból és a keretből álló tartófelületre, és [hogy] a felhelyezést követően nem volt látható »VOID« felirat a sárga és kék felületen" (a megtámadott határozat (50) preambulumbekezdése).

101 Ennek érdekében a megtámadott határozatban (a megtámadott határozat (5), (50) és (51) preambulumbekezdése) a zár felhelyezéséről szóló jegyzőkönyvre és a jogvita tárgyát képező zár felhelyezésekor jelenlévő hat vizsgáló által a hozzájuk intézett, a kérdőív 3. kérdésére adott válaszokra hivatkozott.

102 Elsőként meg kell tehát vizsgálni, hogy a megtámadott határozatban említett bizonyítékok lehetővé teszik-e a jogvita tárgyát képező zár felhelyezésének szabályszerűségére vonatkozó következtetés levonását.

103 Először is, meg kell állapítani, hogy a zár felhelyezéséről szóló jegyzőkönyv rögzíti egyrészt, hogy 2006. május 29-én 19 óra 15 perckor egy zárat helyeztek fel a G.505. sz. helyiség ajtajára az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése d) pontjának megfelelően, másrészt pedig, hogy a felperes egy képviselőjét, P. urat, tájékoztatták az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése d) pontjának, illetve 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának rendelkezéseiről valamint a bírság kiszabásának lehetőségéről, amennyiben a zárakat – szándékosan vagy gondatlanul – feltörik, a rendelet 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának megfelelően. A jegyzőkönyvet Kl. úr, a Bizottság tisztviselője és a vizsgálócsoport vezetője, J. úr, a Bundeskartellamt tisztviselője, és P. úr, a felperes képviselője írták alá.

104 Ellentétben azzal, amit a felperes állít, a zár felhelyezéséről szóló jegyzőkönyv megfelelően bizonyítja a jogvita tárgyát képező zár felhelyezésének szabályszerűségét. A szóban forgó jegyzőkönyv ugyanis bizonyítja, hogy a zárat „az 1/2003 rendelet

20. cikke (2) bekezdése d) pontjának megfelelően" helyezték fel, amit a felperes egyik képviselője is elismert, amikor a vonatkozó rendelkezésekről szóló tájékoztatást követően elhelyezte aláírását. Márpedig csak a szabályszerű felhelyezés tekinthető olyannak, amely megfelel az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése d) pontjának.

105 Mindenesetre, ha a felperes 2006. május 29-én este szabályszerűtlenséget állapított volna meg a jogvita tárgyát képező zár felhelyezése során, vagy a „VOID" jelek megjelenését észlelte volna azon, akkor feltehető, hogy haladéktalanul észrevételt tett volna ezzel kapcsolatban, mivel tökéletesen tisztában volt e jelölések jelentőségével (lásd a megtámadott határozat (51) preambulumbekezdését). Ezenkívül, ahogy arra a Bizottság is rámutatott, a felperes biztonsági szolgálata azt állította, hogy a G épületben végzett két őrjárat során megvizsgálta a jogvita tárgyát képező zárat – több órával annak felhelyezését követően – , és annak semmilyen módosulását nem vette észre. El kell tehát utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a „VOID" feliratok csak később jelenhettek meg, a jogvita tárgyát képező zár korábbi károsodásai vagy alkalmazásának hibái folytán.

106 Másodszor, meg kell állapítani, hogy a Bizottságnak és a Bundeskartellamtnak a zár felhelyezésénél jelenlévő hat tisztviselőjének a válaszai, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozat (5) és (50) preambulumbekezdésében hivatkozik, megerősítik a jogvita tárgyát képező zár felhelyezésének szabályszerűségét.

107 Így Kl. úr, a Bizottság tisztviselője és a vizsgálócsoport vezetője azt állította, hogy „teljesen biztos [volt] abban, hogy a zár érintetlen [és erről] különös gonddal, személyen [bizonyosodott] meg". Ehhez hozzátette, hogy a jogvita tárgyát képező zár „erősen hozzátapadt az ajtóhoz és a kerethez, továbbá [hogy] semmilyen »VOID« felirat nem volt látható".

108 Ehhez hasonlóan L. úr, a Bizottság tisztviselője kijelentette, hogy „biztos [volt] abban, hogy a zár érintetlen volt, amikor [a tisztviselők] elhagyták az épületet [és hogy azok] alaposan megnézték a zárat és ellenőrizték, hogy megfelelően van-e felhelyezve".

109 W. kisasszony, a Bizottság tisztviselője a maga részéről megerősítette, hogy „[b]izonyos volt, hogy [a zár] megfelelően rátapadt az ajtóra[, hogy a] felhelyezést megfelelően végezték, [és hogy] a zár »normálisnak« tűnt". Ehhez hozzáteszi, hogy a jogvita tárgyát képező zárat „megfelelően helyezték az ajtóra, [az] a szokásos sötétkék és sárga színű volt [és hogy] semmilyen »VOID« felirat nem volt látható".

110 N. úr, a Bundeskartellamt tisztviselője kifejtette, hogy „személyesen megfigyelte, hogy a zár érintetlen volt, amikor a vizsgálócsoport elhagyta az épületet és figyelmesen [megvizsgálta] a zárat".

111 M. úr, a Bundeskartellamt tisztviselője kijelentette, hogy „miután [Kl. úr] felhelyezte a zárat, több tisztviselő, így [ő maga is] megbizonyosodott a zár megfelelő felhelyezéséről". Ehhez hozzátette, hogy „[a]mikor a vizsgálócsoport, beleértve a Bundeskartellamt tisztviselőit is, elhagyta a folyosót, ahol a lezárt helyiség található, a zár érintetlen volt". Állítása szerint „ezt saját szemével" látta.

112 Végül B. úr, a Bundeskartellamt tisztviselője megerősítette, hogy „[Kl. úr], és a csoport többi [rajta kívülálló] tagja is megbizonyosodott arról, hogy a zárat megfelelően helyezték fel, és személyesen észlelte, hogy a zár érintetlen volt, amikor a vizsgálócsoport elhagyta az épületet".

113 Harmadszor, meg kell állapítani, hogy a Bizottság kérdőívének 3. kérdésére a felperes helyiségeiben tartott vizsgálatban részt vett további négy vizsgáló által adott válaszok nem teszik kétségessé a fent említett bizonyítékok bizonyító erejét. Az egyik vizsgáló ugyanis azt állította, hogy nem vett részt a zár felhelyezésében, míg három másik vizsgáló további, a jogvita tárgyát képező zár felhelyezésének szabályszerűségére utaló jeleket ismertetett, megerősítve ezzel azon bizonyítékok tartalmát, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozatban hivatkozott.

114 Így K. úr kijelentette, hogy „amikor utoljára [látta] a zár érintetlen volt". Me. úr a maga részéről megerősítette, hogy „[megbizonyosodott] arról, legalábbis mechanikusan, hogy a zár érintetlen volt". Végül J. azt állította, hogy „[e]mlékei szerint a zár érintetlen volt, amikor a vizsgálócsoport elhagyta az épület ezen szárnyát 2006. május 29-én".

115 A fentiekből következik, hogy azok a bizonyítékok, amelyekre a Bizottság hivatkozott a megtámadott határozatban, lehetővé tették annak megállapítását, hogy a jogvita tárgyát képező zárat 2006. május 29-én szabályszerűen helyezték fel, és hogy az megtapadt a G.505. sz. helyiség ajtaján és annak keretén, valamint hogy az érintetlen volt abban az értelemben, hogy nem látszottak rajta a „VOID" feliratok, amikor a vizsgálócsoport elhagyta a felperes helyiségeit.

116 Másodsorban, meg kell vizsgálni, hogy a felperes által hivatkozott körülmények alkalmasak-e a fent említett bizonyítékok bizonyító erejének kétségbe vonására. A felperes e tekintetben először arra a tényre hivatkozik, hogy a G.505. sz. helyiség ajtaját és annak keretét nem tisztították meg a jogvita tárgyát képező zár felhelyezése előtt, másodszor, hogy az említett ajtó és keret anyagai nem szerepelnek a tájékoztatóban, és harmadszor, hogy az sem bizonyított, hogy a jogvita tárgyát képező zárat a gyártó utasításainak megfelelően választották le a védőfóliáról.

117 Először meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kifejtette, hogy az ő, illetve a Bundeskartellamt képviselői „megbizonyosodtak a tartófelület tisztaságáról, és ennek alapján a szóban forgó ajtó és keret különösebb megtisztítása nem volt elengedhetetlen” (a megtámadott határozat (49) preambulumbekezdése).

118 Bár bizonyos, hogy a tájékoztatóban az a tanács szerepel, hogy a zár felhelyezése előtt meg kell tisztítani a tartófelületet, azonban ez az ajánlás ahhoz a tényhez kapcsolódik, hogy a szennyezett felület befolyásolhatja a zárópecsét tapadási erejét, így a „VOID” jelek megjelenése zártörés esetén elmaradhat. A tájékoztatóban ugyanis kifejezetten szerepel, hogy „a felületen található szennyeződések hátrányos hatással lehetnek [a zár] tapadására és a rongálási üzenetre”. A zárópecsét gyártója, a 3M ezenkívül kifejezetten megerősítette, hogy az érintett tartófelületek előzetes megtisztítására vonatkozó ajánlás elsődlegesen azokra az esetekre vonatkozik, amikor e felületeket olaj- vagy zsírszennyeződés éri. Az irodaépületekben található szokásos pormennyiség a gyártó szerint semmilyen hatással nincs a zárópecsét működőképességére.

119 Márpedig a felperes, akinek bizonyítania kell az általa hivatkozott körülményeket, nem bizonyította, hogy 2006. május 29-én este a G.505. sz. helyiség ajtajának, illetve keretének felületét az irodaépületekben található szokásos pormennyiségen kívül más szennyező anyag is borította. Ezenkívül azt sem bizonyította, hogy 2006. május 29-én este a szóban forgó ajtó és keret felületének állapota olyan volt, hogy az rendes körülmények között hatással lehetett a jogvita tárgyát képező zár működőképességére. Ezzel szemben inkább úgy lehet tekinteni, hogy a G.505. sz. helyiség ajtaját a takarítótársaság rendszeresen tisztította. Ilyen körülmények között a felperes első érvét el kell utasítani.

120 Másodszor, ami a felperes azon anyagokra vonatkozó érveit illeti, amelyekből a G.505. sz. helyiség ajtaja, illetve kerete állt, meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (56) preambulumbekezdésében rámutatott, hogy „[r]endes

(lakozott) alumínium irodaajtókon történő alkalmazás esetén a zárak rendeltetésszerű működése valószínűsíthető". A Bizottság kifejtette, hogy „[e]zt egyértelműen megerősítették a[z általa] felkért szakértőnek a helyszínen, illetve a laboratóriumban végzett elemzései a zárópecséttel és annak tényleges tartófelületére való tapadásával kapcsolatban".

121 A felperes azt állítja, hogy az érintett ajtó kerete nem lakkozott alumíniumból állt, hanem eloxált alumíniumból. Ugyanakkor az általa hivatkozott körülményekkel kapcsolatos bizonyítási terhet viselő felperes semmilyen olyan körülményt nem ad elő, amely alapján annak a ténynek, hogy az ajtó kerete eloxált, és nem lakkozott alumíniumból állt, bármilyen jelentőséget lehetne tulajdonítani a jogvita tárgyát képező zár működése tekintetében.

122 Mindenesetre, a 3M a Bizottság tájékoztatáskérésére adott válaszában jelezte, hogy az ilyen fajtájú zárnál alkalmazott ragasztó gyakorlatilag minden tartóhoz alkalmas, így a tájékoztatóban a lehetséges tartók (rozsdamentes acél, akrilnitril-butadién-sztirol-(ABS), polietilén, festett fém, nagysűrűségű polietilén (PEHD), nejlon, üveg, polikarbonát) felsorolása nem kimerítő jellegű, az csak iránymutató jelleggel kívánja feltüntetni azon tartók jellegét és skáláját, amelyeken a termék használható. A 3M azt is jelezte, hogy egy ilyen zár megfelelően használható alumínium és lakkozott alumínium ajtókon kiemelve ugyanakkor, hogy amennyiben a zár nem tapad megfelelően a tartóhoz, akkor a „VOID" feliratok esetlegesen nem jelennek meg abban az esetben, ha azt eltávolítják, ami azonban a jelen ügyben nem történt meg. A Kr I. jelentésben szereplő megállapítások, és Kr. 2008. július 9-i megállapításai szintén megerősítik ezeket az állításokat. Ilyen körülmények között a felperes második érvét el kell utasítani.

123 Harmadszor, azzal a körülménnyel kapcsolatban, amely szerint nem bizonyított, hogy a jogvita tárgyát képező zárat a gyártó utasításainak megfelelően választották le

a védőfóliáról, elegendő annyit megállapítani, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő az állított körülmény valóságtartalmának alátámasztására, így ezt az érvelést el kell utasítani. Mindenesetre a 3M szerint a terméknek a védőfólia eltávolítása során bekövetkező károsodása azt eredményezte volna, hogy a „VOID" feliratok még a tartóra való felhelyezés előtt megjelentek volna, míg a későbbi „hamis pozitív reakciók" bekövetkezése kizárt. A Kr. I. jelentésben kizárták a jogvita tárgyát képező zár és a védőfólia elválasztása sebességének a relevanciáját is a „VOID" feliratok megjelenése tekintetében, illetve azon tény vonatkozásában, hogy az említett feliratok csak bizonyos idő elteltével jelenhetnek meg. Ilyen körülmények között a felperes harmadik érvét szintén el kell utasítani.

124 A fentiekből következik, hogy a harmadik jogalapot nem lehet elfogadni.

A jogvita tárgyát képező zárnak a vizsgálatot követő napon tapasztalt „nyilvánvaló állapotának" állítólagosan téves feltevésére alapított, negyedik jogalapról

A felek érvei

125 A felperes előadja, hogy a Bizottság tévesen vélte úgy a megtámadott határozatban (a megtámadott határozat (9), (24), (55), (61) és (75) preambulumbekezdése), hogy 2006. május 30-án a „VOID" feliratok a jogvita tárgyát képező zár egész felületén láthatóak voltak.

126 Először is, a felperes képviselőinek észlelése szerint a „VOID" feliratok csak igen halványan voltak láthatók, és semmiképpen sem a jogvita tárgyát képező zár egész felületén. A Bundeskartellamt egyik tisztviselője a Bizottság kérdőívére adott válaszában szintén kijelentette, hogy „bizonyos helyeken a »void« jel csak halványan ütött át a papíron". A vizsgálócsoport tagjainak és a felperes képviselőinek eleinte kétségei voltak azzal kapcsolatban, hogy a jogvita tárgyát képező zár megváltozott-e. A felperes e tekintetben javasolja ügyvédje tanúkénti meghallgatását az eljárási szabályzat 65. cikke c) pontjának megfelelően.

127 Az a tény, hogy a vizsgálók össze kívánták hasonlítani a jogvita tárgyát képező zár állapotát az épület egyéb részén felhelyezett zárak állapotával (a megtámadott határozat (76) preambulumbekezdése), megerősíti, hogy a „VOID" feliratok semmiképpen nem voltak egyértelműen láthatók a jogvita tárgyát képező zár egész felületén. Mindenesetre e tekintetben a jelenlévő tisztviselők nem tökéletesen egybevágó módon észlelték az eseményeket. Ezenkívül a vizsgálók egyes nyilatkozatai ellentmondanak a zártörésről felvett jegyzőkönyvnek.

128 Másodszor, a Bizottság tévesen hivatkozott a G.505. sz. helyiség ajtajának keretén feltapadva maradt részről készült fotókra, amelyeket csak 2006. május 30-án délután készítettek egy mobiltelefon segítségével. E tekintetben téves a Bizottság azon állítása, amely szerint 2006. május 30-án reggel a vizsgálócsoport vezetője a G.505. sz. helyiség ajtaját a jogvita tárgyát képező zár további károsítása nélkül kinyitotta (a megtámadott határozat (10) preambulumbekezdése). Annak, hogy a jogvita tárgyát képező zárat leválasztották az ajtóról, mindenképpen a zárópecsét tapadófelületének károsodását kellett okoznia. Mivel a vizsgálat 9 óra 30 perctől kezdve intenzíven zajlott, és ennek folytán a G.505. sz. helyiség ajtaját többször kinyitották és becsukták, a jogvita tárgyát képező zár több alkalommal elvált, illetve visszakerült a helyére. Az ebből eredő feszülés és vágás okozta behatások elkerülhetetlenül a jogvita tárgyát képező zár

bizonyos mértékű eltolódását eredményezték, aminek eredményeként a „VOID” felirat láthatóvá vált. Emellett a vizsgálat lefolytatása során a jogvita tárgyát képező zárat a továbbiakban nem felügyelték állandóan, és nem zárható ki, hogy ahhoz hozzáértek, vagy azt más módon manipulálták.

129 Ebben az összefüggésben ellentmondásos, hogy a Bizottság egyrészt úgy véli, hogy a „VOID” feliratok puszta megjelenése elegendő ahhoz, hogy úgy tekintsük, hogy a zártörés megtörtént, másrészt pedig azt állítja, hogy nem állapíthatja meg véglegesen a zártörés megtörténtét a jogvita tárgyát képező zár további elválása nélkül. Az is ellentmondásos, hogy egyes vizsgálók nyilatkozatai szerint a „VOID” feliratok a jogvita tárgyát képező zár egész felületén látszottak, de csak annak eltávolítását követően.

130 Ami a felperesnek a Bizottság tájékoztatáskérésében szereplő 15. kérdésre adott, a Bizottság által hivatkozott válaszát illeti, a felperes hangsúlyozza, hogy az kizárólag a „VOID” feliratoknak a G.505. sz. helyiség ajtaján, illetve annak keretén való, azt követő láthatóságára vonatkozott, hogy a vizsgálók kinyitották az ajtót, nem pedig a jogvita tárgyát képező záron lévő „VOID” feliratoknak a zár első megvizsgálása során, 2006. május 30-án reggelén tapasztalt láthatóságára. Kiemelve, hogy a „VOID” feliratok a felülettől függően többé-kevésbé kontrasztosak, és ugyanolyan színűnek tűnhetnek, mint a jogvita tárgyát képező zár, ami figyelmes szemügyrevételt igényel, a Bizottság megerősítette, hogy a „VOID” feliratok csak igen halványan voltak láthatók, részlegesen, és nem a jogvita tárgyát képező zár egész felületén.

131 A 2006. május 30-i jegyzőkönyvet kiegészítő nyilatkozat semmilyen bizonyító erővel nem rendelkezik a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-a reggeli állapotát illetően. Az ebben a tekintetben semmilyen nyilatkozatot nem tartalmaz, és csak kiegészíti a Bizottság megállapításait a jogvita tárgyát képező zár állapotát illetően, a G.505. sz. helyiség ajtajának kinyitása után.

132 Végül a Bizottság nem fejti ki, hogy a „VOID” feliratok hogyan jelentek meg a jogvita tárgyát képező zár egészén, annak ellenére, hogy a jogvita tárgyát képező zárnak a G.505. sz. helyiség ajtajának keretére ragasztott részét nem távolították el. A Bizottság előadása szerint ugyanis a „VOID” feliratok csak a zár eltávolítását követően válhattak láthatóvá (a megtámadott határozat (75) preambulumbekezdése). Ugyanakkor gyakorlatilag lehetetlen a zárat pontosan ugyanoda visszahelyezni, ahol volt, így az eltávolítás elkerülhetetlenül azt eredményezte, hogy ragasztómaradékok maradtak a zár hátoldalán (a megtámadott határozat (74) preambulumbekezdése). Az ilyen ragasztómaradékok ugyanakkor nem találhatók meg a jogvita tárgyát képező zárnak a szóban forgó ajtó kerete felőli részén. Ellenkezőleg, a jogvita tárgyát képező zár végleges eltávolítását követően a „VOID” feliratok e helyen érintetlenek voltak, és ezen a részen ragasztómaradékok sem voltak (a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdése). Amennyiben ugyanakkor a jogvita tárgyát képező zárnak az ajtó keretére ragasztott részét nem távolították el, lehetetlen megmagyarázni, hogy a „VOID” feliratok miként váltak láthatóvá azon. A Bizottság előadása, amely szerint a „VOID” feliratok a jogvita tárgyát képező zár felületének egészén láthatóak voltak, szükségképpen azt vonja maga után, hogy „hamis pozitív reakcióról” van szó.

133 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

134 Rá kell mutatni, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság úgy vélte, hogy „[a zár állapota 2006. május 30-án reggel egyértelműen arra enged[ett] következtetni, hogy azt az éjszaka folyamán az iroda ajtajáról eltávolították, és így az ajtót ebben az időszakban kinyithatták” (a megtámadott határozat (74) preambulumbekezdése).

135 E tekintetben a Bizottság a megtámadott határozatban a zártörésről szóló jegyzőkönyvre, valamint a zártörés megállapításánál jelenlévő nyolc vizsgáló válaszaira (a megtámadott határozat (8), (12), (75) és (76) preambulumbekezdése) hivatkozott. A megtámadott határozat (13) preambulumbekezdésében arra is rámutatott, hogy a felperes aznapi vizsgálatnál jelenlévő belső és külső képviselői nem vitatták a jogvita tárgyát képező zár állapotának megváltozását, ugyanakkor megtagadták a zártörésről szóló jegyzőkönyv aláírását.

136 Elsőként tehát meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban hivatkozott bizonyítékok alapján levonható volt-e a zártörés megállapítására vonatkozó következtetés.

137 Először is, miként az a megtámadott határozat (7) preambulumbekezdéséből is kitűnik, a papírból készült zárópecsétektől eltérően a jogvita tárgyát képező zárhoz hasonló, műanyagból készült zárópecsétek esetén a zártörés nem szakadás formájában nyilvánul meg. A felragasztást követően a műanyagból készült zárópecsétet nem lehet eltávolítani a felületről anélkül, hogy az eltávolítás ne válna láthatóvá. A zárópecsétet nem lehet nyom nélkül újra felhelyezni. Az eltávolítás után ugyanis fehér ragasztóanyag marad a felületen, körülbelül 12 Didot pont (hozzávetőleg 5 mm) méretű „VOID” feliratok formájában, a matrica teljes felületén elosztva. Az eltávolított zárópecsét e területeken átlátszóvá válik, így a „VOID” feliratok a zárópecsétén is láthatóvá válnak. Figyelemmel a „VOID” feliratok nagy számára és méretére, gyakorlatilag lehetetlen pontosan ugyanarra a helyre felhelyezni a zárat, mint ahol az korábban volt. A „VOID” jelek még ebben az esetben is jól láthatóak maradnak.

138 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a zártörésről szóló jegyzőkönyv (lásd a fenti 9. pontot) egyrészt rögzíti, hogy a zár egésze körülbelül két milliméterrel magasabbra és oldalra tolódott, így ragasztómaradékok voltak láthatók a zár alatt és tőle jobbra, másrészt pedig, hogy a „VOID” felirat világosan látható volt a zár felületének egészén,

amely továbbra is a G.505. sz. helyiség ajtaján, illetve annak keretén helyezkedett el, és amely nem volt letépve. Ennek megfelelően, a felperes állításával ellentétben, az e jegyzőkönyvben szereplő megállapítások, amelyeket Kl. úr, a Bizottság tisztviselője és a vizsgálócsoport vezetője, valamint J. úr, a Bundeskartellamt tisztviselője írtak alá, kellőképpen bizonyítják a zártörés megtörténtét.

139 Másodszor meg kell állapítani, hogy a zártörés megállapításakor jelenlévő nyolc vizsgáló válaszai, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozat (75) preambulumbekezdésében hivatkozott, megerősítik ezt a következtetést.

140 Ennek megfelelően Kl. úr, a Bizottság tisztviselője és a vizsgálócsoport vezetője azt állította, hogy „azonnal az a benyomása támadt, hogy a zár felhelyezése óta megváltozott". Kijelentette, hogy „írásba foglalta az e következtetést alátámasztó megfigyeléseket", és „azokat mellékletként a zártörésről szóló jegyzőkönyvhöz csatolta".

141 Ko. úr, a Bizottság tisztviselője hasonlóképpen kijelentette, hogy „észrevette, hogy a zár »elmozdult«, és látszott a »VOID« felirat".

142 W. kisasszony, a Bizottság tisztviselője szintén megerősítette, hogy azt észlelte, hogy „a zár nem úgy nézett ki, mint előző este", hogy a „VOID" felirat olvasható volt a jogvita tárgyát képező zár egész felületén, és hogy 2 mm-es ragasztómaradékok voltak a jogvita tárgyát képező zár körvonalán, illetve hátoldalán, a „VOID" feliratok mellett. Ehhez hozzátette, hogy „a zár nem ugyanolyan sötétkék színű volt, mint azt megelőzően, mivel a »VOID« feliratok láthatóak voltak".

143 N. úr, a Bundeskartellamt tisztviselője kifejtette, hogy „tökéletesen emléksz[ik], hogy személyesen észlelte, hogy a »VOID« felirat megjelent a zár egész felületén, [és hogy] zártörésre utaltak a ragasztómaradékok is az ajtón, a zár szélének közvetlen közelében".

144 M. úr, a Bundeskartellamt tisztviselője kijelentette, hogy „a jegyzőkönyvben szereplő leírás pontos [volt], [és hogy] annak b) pontját konkrétabban a következőképpen [fogalmazta] meg: ragasztómaradékok a zár két oldalán; a »VOID« felirat 1–2 mm-es darabjairól volt szó" .

145 Hasonló megállapításokat tett Me. úr, J. úr és B. úr, a Bundeskartellamt tisztviselői is.

146 A fentiekből következik, hogy azok a bizonyítékok, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozatban ((8), (9), (74) és (75) preambulumbekezdés) hivatkozott, lehetővé tették annak megállapítását, hogy a jogvita tárgyát képező zárat a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán eltávolították a G.505. sz. helyiség ajtajáról, és így ezt az ajtót ezen időtartam alatt kinyithatták, figyelemmel a 2006. május 30-án reggel a jogvita tárgyát képező zár egész felületén látható „VOID" feliratokra, valamint az amellett, illetve a zár hátoldalán található ragasztómaradékokra. Nem kell tehát minősíteni a felperes azon állítását, amely szerint az ajtó keretén található „VOID" feliratok egyáltalán nem voltak elmosódva és „érintetlenek voltak", ami azt jelentené, hogy a jogvita tárgyát képező zárnak az ajtó keretén található részén, bár azt nem távolították el, mégis látszottak a „VOID" feliratok, ami „hamis pozitív reakciót" mutat. Mindenesetre, ahogy azt a Bizottság hangsúlyozta, ez utóbbi soha nem osztotta a felperes által 2006. május 30-án tett kiegészítő nyilatkozat 2. pontjában megfogalmazottakat

(lásd a fenti 12. pontot). Ezenkívül a felperes azon állítása, miszerint „a kereten a »VOID« felirat egyáltalán nem volt elmosódva" önmagában nem bizonyíthatja a „hamis pozitív reakció" bekövetkeztét a jogvita tárgyát képező záron.

147 Másodsorban, meg kell vizsgálni, hogy a felperes által hivatkozott körülmények alkalmasak-e a fent említett bizonyítékok bizonyító erejének megkérdőjelezésére. A felperes e tekintetben utal arra a tényre, hogy a „VOID" feliratok csak igen halványan voltak láthatók, és semmiképpen sem a jogvita tárgyát képező zár egész felületén, valamint arra, hogy a Bizottság tévesen támaszkodott a jogvita tárgyát képező zárnak a G.505. sz. helyiség ajtajának keretén feltapadva maradt részéről 2006. május 30-án délután készített fotókra.

148 Először is, annak alátámasztása érdekében, hogy a „VOID" feliratok csak halványan voltak láthatók, és csak a jogvita tárgyát képező zár egy részén, a felperes arra a tényre hivatkozik, hogy a Bundeskartellamt egyik tisztviselője kijelentette, hogy bizonyos helyeken a „VOID" jel csak halványan látszott át a papíron, valamint arra, hogy a vizsgálócsoport tagjainak és a felperes képviselőinek eleinte kétségei voltak azzal kapcsolatban, hogy a jogvita tárgyát képező zár megváltozott-e, amit egy szemrevételezéssel elvégzett, a jogvita tárgyát képező zár és az épület egyéb részein felhelyezett zárak állapota közötti összehasonlítás támasztott alá. Emellett a vizsgálók egyes nyilatkozatai ellentmondanak a zártörésről szóló jegyzőkönyvnek.

149 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a felperes nem vitatja, hogy a „VOID" feliratok 2006. május 30-án délelőtt valóban láthatóak voltak a jogvita tárgyát képező zár egészén, vagy legalábbis annak egy részén. A felperes azt sem vitatja, hogy ragasztómaradékok voltak a zár alján és jobb oldalán. Márpedig, ahogy azt a 3M is megerősítette a Bizottság tájékoztatáskérésére 2006. szeptember 5-én adott válaszában, a „VOID" feliratok feltűnése azt jelzi, hogy a matrica elmozdult. Ebből következik, hogy

a Bizottság a zártörésről szóló jegyzőkönyvben joggal állapíthatta meg, hogy a jogvita tárgyát képező zárat feltörték. Ezenkívül, ahogy arra a Bizottság is rámutatott, bár a „VOID" feliratok feltűnésére vonatkozó megállapítások szerepelnek a zártörésről szóló jegyzőkönyvben, a felperes a zártörésről szóló jegyzőkönyvhöz tett kiegészítő nyilatkozatában semmilyen észrevételt nem fogalmazott meg e tekintetben (a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdése).

150 Emellett a jogvita tárgyát képező zár állapotát megerősítette a helyszínen jelenlévő nyolc vizsgáló nyilatkozata (lásd a fenti 139. pontot). E tekintetben a felperes azon állítása, amely szerint egyes vizsgálók nyilatkozatai ellentmondásban állnak a zártörésről szóló jegyzőkönyvben szereplő megállapításokkal, nem fogadható el. Így sem P. kisasszony nyilatkozata, amely szerint „bizonyos helyeken a »VOID« jel csak halványan ütött át a papíron", sem L. úr állításai, amelyek szerint a jogvita tárgyát képező zár baloldalán az ajtón négyzet alakú foltokat látott, és nem fordított különösebb figyelmet arra, hogy egy „VOID" jel tűnt fel a jogvita tárgyát képező záron, nem kérdőjelezik meg a jogvita tárgyát képező záron a „VOID" feliratok megjelenésére vonatkozó megállapítást, és nem alkalmasak a zártörésről szóló jegyzőkönyvben szereplő megállapítások, illetve a többi vizsgáló fenti 140–145. pontban hivatkozott nyilatkozatainak megcáfolására sem.

151 Végül ami a jogvita tárgyát képező zár állapotának, és az épület egyéb részén felhelyezett zárak állapotának összehasonlítását illeti, amely a felperes szerint azt bizonyítaná, hogy kétségek merültek fel a jogvita tárgyát képező zár megváltozását illetően, figyelembe kell venni, ahogy a megtámadott határozat (76) preambulumbekezdésében a Bizottság is kifejtette, hogy mivel ez a zártörési eset volt az első, és nem szakadás révén bekövetkezett zártörésről volt szó, igazoltnak tűnik, hogy a vizsgálók óvintézkedéseket tettek, és összehasonlítást végeztek a többi zárral. Mindenesetre az a tény, hogy a vizsgálócsoport összehasonlítást végzett a jogvita tárgyát képező zár, és az épület egyéb részein felhelyezett zárak állapota között, nem kérdőjelezheti meg a

jogvita tárgyát képező zár fizikai állapotára vonatkozó megállapításokat, ahogy azokat a zártörésről szóló jegyzőkönyvben rögzítették, és ennek következtében a felperes állítása nem releváns.

152 Másodszor, azon érvet illetően, amely szerint a Bizottság a jogvita tárgyát képező zár állapotának megállapítása érdekében tévesen hivatkozott a mobiltelefon segítségével 2006. május 30-án délután készített fotókra, meg kell állapítani, hogy az téves előfeltevésen alapul.

153 A megtámadott határozat (74) és (75) preambulumbekezdéséből ugyanis kitűnik, hogy a zártörés megtörténtének megállapítása érdekében a Bizottság a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-a reggeli állapotára támaszkodott, amely zár felületének egészén láthatóak voltak a „VOID" feliratok. E megállapítás bizonyítékát illetően a Bizottság a megtámadott határozat (76) preambulumbekezdésében rámutatott, hogy a vizsgálócsoport vezetője, illetve a Bundeskartellamt egy képviselője vette fel a zártörésről szóló jegyzőkönyvet a felperes képviselőinek jelenlétében. Ehhez hozzátette továbbá, hogy a jogvita tárgyát képező zár ott leírt állapotát, különösen a felszíne nagy részén megjelenő „VOID" feliratokat az ezzel kapcsolatban megkérdezett vizsgálócsoport egyhangúlag megerősítette. Márpedig, ahogy arra a fenti 146. pontban rámutattunk, e körülmények elégségesek a jogsértés bizonyításához.

154 Ebben az összefüggésben, anélkül, hogy dönteni kellene a jogvita tárgyáról készített fotók bizonyító erejéről, a felperes azon tényre alapított érvei, hogy a fotókat a Bizottság a G.505. sz. helyiség ajtajának kinyitását követően készítette, nem alkalmasak a fenti 153. pontban említett körülmények bizonyító erejének megkérdőjelezésére, és azokat el kell utasítani.

155 A fentiekből következik, hogy a felperes, akinek bizonyítania kell az általa hivatkozott körülményeket, nem bizonyította a zártörés 2006. május 30-án reggel történt megállapításának szabályszerűtlenségét.

156 Ilyen körülmények között a negyedik jogalapot el kell utasítani.

A zárak Bizottság általi hivatalos felhelyezése során a biztonsági fólia megfelelő jellegére vonatkozó, állítólagosan téves feltevésre alapított, ötödik jogalapról

A felek érvei

157 A felperes rámutat, hogy a Bizottság hibát követett el, amikor úgy vélte, hogy a biztonsági fólia megfelelő volt a zárak vizsgálati eljárás során való hivatalos felhelyezéséhez.

158 Először is, a biztonsági fóliát úgy tervezték meg, hogy az alkalmas legyen annak bizonyítására, hogy a „biztosított tartályt vagy terméket" nem nyitották fel. E tekintetben a biztonsági fólia alkalmazója elfogadja, hogy amennyiben a biztonsági fólia pozitív reakciót mutat, utólag nem lehet majd tudni, hogy „hamis pozitív reakcióról" van-e szó, vagy valóban manipulálták a szóban forgó terméket.

159 Ezzel szemben az 1/2003 rendelet értelmében folytatott eljárások során nem lenne helyes, ha az érintett vállalkozásnak kellene viselnie a „hamis pozitív reakció" kockázatát, különös tekintettel a zártörés miatt fizetendő bírságokra. A Bizottságnak olyan fóliát kellene alkalmaznia, amelyeknél a „hamis pozitív reakció" bekövetkezése eleve kizárt.

160 A Bizottság nem hivatkozhat a 3M állítására, amely szerint mindeddig nem volt tudomása a biztonsági fóliák hibás működésével kapcsolatos panaszról (a megtámadott határozat (55) preambulumbekezdése), mivel az ilyen fóliák felhasználóinak csak „hamis negatív reakció" esetén lenne indokuk panasz benyújtására.

161 Másodszor, a felperes előadja, hogy a jogvita tárgyát képező zár felhasználhatósági ideje lejárt. Márpedig az intézet szakértői véleményei rámutatnak, hogy minél régebbi a biztonsági fólia, annál kevésbé megbízható, és annál érzékenyebbé válik a „külső behatásokra".

162 Jóllehet, a 2006. december 8-i tájékoztatáskérésre adott első válaszában a 3M utalt arra, hogy a biztonsági fólia alkalmas a megfelelő működésre két évet meghaladó tartamú tárolás esetén is, a 3M nem nyilatkozott egyértelműen a biztonsági fólia tárolási idejéről. Ezenkívül, mivel alábecsülte az időmúlás által a biztonsági fóliára gyakorolt hatásokat, a 3M figyelmen kívül hagyta a tudomány és a technika jelenlegi állását a nyomásra érzékeny ragasztószalagok elöregedésének jeleivel kapcsolatban. Mindenesetre, a gyártó által nyújtott felvilágosítások nem tartalmazhatnak semmilyen bizonyítékot a jogvita tárgyát képező zár a tényállás idején tapasztalt hatékonyságát illetően, és nem alkalmasak a „semleges szakértő" értékelésének kiváltására. Kr. úr szakértői véleményeinek eredményei nem oszlatják el a kétségeket a jogvita tárgyát képező zár hatékonyságát illetően, mivel azok nem veszik figyelembe az időmúlás, illetve a Synto által a zárra gyakorolt hatást, valamint az arra hosszú időn keresztül gyakorolt feszítés következményeit az ajtónyílás területén, az ajtót ért tartós rezgéseket, továbbá az egyidejű vágóhatásokat.

163 Ami a Bizottság részéről az elöregedés szimulációjának az intézet általi alkalmazásával kapcsolatban megfogalmazott kritikákat illeti, a felperes kifejti, hogy az megfelel a tudományos igényeknek. A hőmérséklet enyhe emelésével elért meggyorsított elöregedésre szükség volt, mert anélkül nem lehetett volna mérni az elöregedést.

164 Harmadszor, az, hogy a 3M nem hajlandó elfogadni a „hamis pozitív reakciók" lehetőségét (a megtámadott határozat (68) preambulumbekezdése), nem releváns, és semmiképpen sem alátámasztott. A „hamis pozitív reakciókkal" kapcsolatos ügyfélpanaszok esetleges hiánya nem elegendő az ilyen reakciók kizártságának megindokolására. Ezenkívül a 3M részéről a zár korlátlan tárolási idejére vonatkozóan tett nyilatkozatok nem hihetők, és ellentmondanak a tájékoztatóban található információknak. Egyebekben az említett tájékoztatóból kitűnik, hogy jelentős gazdasági károsodás kockázata esetén a biztonsági fólia önmagában nem jelent megfelelő biztosítási eszközt. E tekintetben a 3M kiegészítő biztosítási eszközök alkalmazását javasolja olyan esetekben, ahol ennek súlyos következményei lehetnek, így a Bizottságnak több zárat kellett volna alkalmaznia az ajtón. A kiegészítő biztonsági intézkedések Bizottság általi alkalmazása hiánya következményeinek, illetve az ebből fakadó bizonyítási problémáknak a Bizottságot kell terhelniük.

165 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

166 Jogalapjával a felperes azt kívánja bizonyítani, hogy a biztonsági fóliát úgy tervezték meg, hogy az alkalmas legyen annak bizonyítására, hogy valamely általa „biztosított tartályt vagy terméket" nem bontottak fel. Ugyanakkor az nem megfelelő a zárak Bizottság általi hivatalos felhelyezéséhez a versenyjog területén folytatott vizsgálatok során.

167 Először rá kell mutatni, hogy a tájékoztatóból kitűnik, hogy ezt a terméksorozatot azért találták ki, hogy amennyiben megpróbálják eltávolítani a címkét, akkor az a megrongálódásával jelezze a külső beavatkozást. Márpedig a Bizottság a vizsgálatai során pontosan erre a célra használja ezt a fajta biztonsági fóliát. Az igaz, hogy a „Felhasználási javaslatok" cím alatt a 3M a következő felhasználási területeken javasolja a biztonsági fólia alkalmazását: „egyszeri használatra szolgáló címkék gépkocsikra, háztartási cikkekre és elektronikai termékekre; bontatlanságot igazoló címkék és zárópecsétek szabadforgalmú gyógyszerekhez és más csomagolásokhoz". Ugyanakkor az a tény, hogy a tájékoztatóban nem szerepel kifejezetten, hogy a Bizottság is ilyen biztonsági fóliát használ vizsgálatai során, nem értelmezhető úgy, hogy az kizárná a biztonsági fólia ilyen jellegű használhatóságát, a gyártó által javasolt felhasználási területek felsorolása ugyanis nem kimerítő jellegű. Mindenesetre a felperes nem bizonyította azt, hogy az ilyen típusú biztonsági fóliák használata az említett vizsgálatok során ne lenne megfelelő.

168 Bár igaz, ahogy azt a felperes is hangsúlyozza, hogy a gyártó kiegészítő biztonsági eszközök alkalmazását javasolja termékének olyan esetekben történő használatához, ahol a „külső beavatkozás nagyon súlyos következményekkel, így jelentős pénzügyi veszteséggel járhat", meg kell állapítani, hogy miként az a biztonsági tájékoztatóból is kitűnik, az ilyen intézkedéseket azért javasolják, mert a 3M nem tudja kizárni a „hamis negatív reakciókat".

169 Másodszor, ahogy az a fenti 103. pontban kifejtésre került, a zár felhelyezéséről szóló jegyzőkönyv rögzíti a jogvita tárgyát képező zár felhelyezését az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése d) pontjának megfelelően, valamint a bírság kiszabásának lehetőségét az említett rendelet 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának megfelelően,

amennyiben a zárakat – szándékosan vagy gondatlanul – feltörik. Emellett azt, hogy a zárat az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése d) pontjának megfelelően helyezték fel, a felperes képviselője is elismerte, amikor elhelyezte aláírását a zár felhelyezéséről szóló jegyzőkönyvön. Márpedig, ahogy arra a fenti 104. pontban rámutattunk, csak az ilyen használatra alkalmas zár felhelyezése tekinthető olyannak, amely megfelel az 1/2003 rendelet 20. cikke (2) bekezdése d) pontjának. Ennek megfelelően, amennyiben a felperesnek kétségei lettek volna a Bizottság által alkalmazott biztonsági fólia megfelelőségét illetően, akkor feltehető, hogy haladéktalanul észrevétellel élt volna ezzel kapcsolatban a zár felhelyezése során, amelynek jelentőségével tökéletesen tisztában volt. Márpedig a felperes semmilyen ilyen jellegű észrevételt nem fogalmazott meg.

170 Harmadszor, ami a felperesnek a jogvita tárgyát képező zár felhasználhatósági idejének túllépésére vonatkozó érveit illeti, ami a zárnak a „külső behatásokkal", az ajtót ért tartós rezgésekkel, továbbá az egyidejű vágóhatásokkal, illetve a Synto használatával szembeni érzékenységét befolyásolta, meg kell állapítani, hogy azok nem a biztonsági fóliának a hivatalos zárak felhelyezésére való alkalmasságára vonatkoznak, hanem arra, hogy a Bizottság állítólagosan figyelmen kívül hagyta azokat az „alternatív forgatókönyveket", amelyek a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-án rögzített állapotát magyarázhatták, ami viszont a felperes hatodik jogalapját képezi. Ennek megfelelően az annak vizsgálata során kifejtettek vonatkoznak erre.

171 A fentiekből következik, hogy az ötödik jogalapot el kell utasítani.

Az olyan „alternatív forgatókönyvek" Bizottság általi figyelmen kívül hagyására alapított, hatodik jogalapról, amelyek a jogvita tárgyát képező zár állapotát okozhatták

A felek érvei

172 A felperes előadja, hogy az *in dubio pro reo* elvére figyelemmel a Bizottság nem szolgáltatott megfelelő bizonyítékot arra, hogy zártörés történt.

173 Elsőként a felperes kifejti, hogy – az intézet szakértői véleményeire figyelemmel – ő bizonyította, hogy a jogvita tárgyát képező zár eltávolításán kívüli „külső behatások" okozhatták a „VOID" feliratok azon való megjelenését.

174 Először is, a felperes előadja, hogy a jogvita tárgyát képező zár maximális tárolási ideje eltelt. A felperes szakértői bebizonyították, hogy a biztonsági fólia megbízhatósága az idő múlásával csökken, és hogy a „külső behatásokkal" szembeni érzékenysége ennek folytán növekszik. A jelen ügyben bizonyított, hogy a jogvita tárgyát képező zár legalább másfél évvel meghaladta a gyártó által feltüntetett maximális tárolási időt.

175 Másodszor, a felperes hivatkozik a Synto meghatározó hatására. A tájékoztatáskérésre 2006. augusztus 9-én adott válaszában a felperes már kifejtette, hogy a takarítótársaság alkalmazottja nem tudta kizárni, hogy egy Syntoval átitatott kendővel nem dörzsölte át a jogvita tárgyát képező zárat. Márpedig az intézet III. szakértői véleménye

alapján a biztonsági fólia hatékonyságának csökkenése, illetve a „hamis pozitív reakciók” bekövetkezésének nagyobb valószínűsége nem zárható ki abban az esetben, ha a réteget előzetesen Syntoval átdörzsölték. A biztonsági fólia Synto-val való érintkezésével összefüggésben az intézet II. szakértői véleményében hivatkoznak arra a lehetőségre is, hogy a biztonsági fólia tartós alakváltozáson ment keresztül, amelyet a feszítő és nyomó vágás által okozott behatások eredményeztek.

176 A felperes hangsúlyozza azt is, hogy a használt mikroszálas kendő a takarítótársaság alkalmazottjának nyilatkozata szerint rendkívül nedves volt, amikor a jogvita tárgyát képező zár felett elhaladt, így nem zárható ki, hogy a zárópecsét nagy mennyiségű Synto-val került érintkezésbe. Szemben a Bizottság állításával, az intézet tesztjeit Synto-val, nem pedig Synto Forté-val végezték. A szóban forgó termék neve e tekintetben semmilyen módon nem utal annak tényleges összetételére. Bár az igaz, hogy az intézet II. szakértői véleménye a Synto Forté-ra utal, a felhasznált tisztítószer a Synto volt. A felperes vitatja Kr.úr jelentéseinek eredményét, amely szerint a Synto nem befolyásolja a zárópecsét hatékonyságát. Kr. úr nem vizsgálta, hogy a Synto oldalirányú behatolása a réteg alá hosszú idő alatt érintő irányú erők esetén miként vezetheti ki a ragasztómaradékokat a zár szélére. Azt sem zárta ki, hogy a Synto-nak a nedvességre érzékeny zár akril ragasztójára gyakorolt hatása enyhe mechanikus terheléssel együttesen előidézhette a „VOID” feliratok megjelenését a jogvita tárgyát képező záron.

177 Harmadszor, a felperes utal a levegő nedvességtartalmának meghatározó befolyására. Az intézet III. szakértői véleményéből ugyanis az következik, hogy a levegő 60%-nál magasabb nedvességtartalma jelentős mértékben befolyásolja a biztonsági fólia működését, és növeli a „hamis pozitív reakciók” bekövetkezésének lehetőségét. Márpedig a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka Münchenben a levegő nedvességtartalma a 80%-ot is meghaladta.

178 A G épületben működő klímaberendezést a felperes szerint általában nem kapcsolják be a külső levegő magas nedvességtartalma esetén, a kondenzáció hűtőmennyezeteken való kialakulásának elkerülése érdekében. A szóban forgó időszak folyamán a klímaberendezés szabályozási technikája emellett gyakran okozott problémákat, amelyek eredményeként a klímaberendezésbe beépített kiegészítő párásító berendezésnek a külső levegő nedvességtartalmának bizonyos szintje fölötti automatikus kikapcsolását végző szerkezet hibásan működött, amit a Bizottság sem vitatott.

179 Ebben az összefüggésben a Bizottság azon állítása, amely szerint a felperes nem utalt arra, és *a fortiori* nem is bizonyította, hogy a jogvita tárgyát képező zár miért volt kitéve a levegő magas nedvességtartalmának, nem releváns (a megtámadott határozat (94) preambulumbekezdése). 2007. október 19-i tájékoztatáskérésében a Bizottság részletes információkat kért a levegő szóban forgó éjszaka folyamán tapasztalt nedvességtartalmáról.

180 Negyedszer, a felperes a rezgések meghatározó hatására hivatkozik. Az intézet I. szakértői véleményéből kitűnik, hogy a jogvita tárgyát képező zár állítólagos állapotát kellő valószínűséggel szintén magyarázhatják azok a rezgések, amelyeknek a G.505. sz. helyiség ajtaja és fala ki volt téve a szomszédos helyiségek használata, illetve az ajtó – még kulcsra zárt állapotban is – kellően jelentős mozgása folytán. Ezeket a hatásokat ezenkívül azok a filmek is bemutatják, amelyeket a felperes vetített le a meghallgatási tisztviselő előtt a 2006. december 6-án tartott tárgyaláson. A G.505. sz. helyiséggel szomszédos helyiségek egy, a következő napon tartott megbeszélésre voltak fenntartva. Folyamatos jövés-menés folyt, amelynek során a szomszédos helyiség ajtaját becsaphatták, ami rezgéseket gerjeszthetett. Azt sem lehet kizárni, hogy olyan személyek, akik eltévesztették a helyiséget, vagy akik nem értesültek a G.505. sz. helyiség felhasználásának megváltozásáról, meghúzták annak ajtaját. A felperes nem gondolja, hogy felróható neki, hogy nem próbálta meg megakadályozni az ilyen eseményeket, figyelemmel arra, hogy a biztonsági fólia különleges érzékenysége, illetve arra való hajlama, hogy „hamis pozitív reakciókat" produkáljon, nem volt előrelátható, és

ebből kifolyólag biztos lehetett abban, hogy az ajtó zárja kellőképpen védi a jogvita tárgyát képező zárat. A felperes e tekintetben javasolja az eljárási szabályzat 65. cikke c) pontjának megfelelően az E.ON Facility Management egyik vezetőjének tanúkénti meghallgatását.

181 Ötödször, a felperes hangsúlyozza, hogy a jogvita tárgyát képező zár maximális tárolási ideje lejártának, a Synto hatásának, a levegő nedvességtartalmának, valamint a rezgéseknek az együttes hatása kiválthatta a biztonsági fólia olyan különleges érzékenységét, amely a jogvita tárgyát képező zár állapotváltozását okozta.

182 Hatodszor, a G.505. sz. helyiség kulcsainak tárolására szolgáló hely vizsgálatából, valamint a kulccsal rendelkezők reakciójából az derült ki, hogy az említett ajtót nem nyithatták ki a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán. A felperes kéri, hogy ennek bizonyítására hallgassák meg a kulccsal rendelkező személyeket az eljárási szabályzat 65. cikke c) pontjának megfelelően.

183 Másodsorban a felperes előadja, hogy a Bizottság tévedett, amikor úgy tekintette, hogy azok a körülmények, amelyek között az intézet szakértői tesztjeiket elvégezték, nagy mértékben nem feleltek meg a helyszíni technikai adatoknak (a megtámadott határozat (67) preambulumbekezdése).

184 Először is, a felperes úgy véli, hogy a Bizottság arra alapított érve, hogy az intézet tesztjeinél nem az eredeti zárakat használták, nem releváns (a megtámadott határozat (27), (29) és (35) preambulumbekezdése). A felperes szakértője soha nem fogadta el, hogy egy adott méretű zárra vonatkozó következtetések csak az ugyanilyen méretű

zár vonatkozásában lehetnek relevánsak. Pusztán azt jegyezte meg, hogy az ellenállási értékekből nem lehet tetszés szerint a „kevesebből a többre" következtetéseket levonni. Hangsúlyozza, hogy a zárak azon hajlama, hogy „hamis pozitív reakciókat" produkáljanak, nem bizonyos abszolút értékek megállapításától vagy mérésétől függ. Figyelemmel arra, hogy az intézet által az elvégzett vizsgálatok során használt minták mind ugyanolyan méretűek voltak, az intézet következtetései helytállóak, még akkor is, ha az abszolút értékek eltérhetnek. Már csak emiatt sem szükséges azonos méretű mintákat használni.

185 A felperes ehhez hozzáteszi, hogy amennyiben a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a jogvita tárgyát képező zár tulajdonságai meghatározóak, a Bizottság akadályozta az ő védelemhez való jogát tiszteletben tartó bizonyításfelvételt, és ebből következően jogosan nem hivatkozhat arra, hogy az intézet szakértői nem eredeti zárópecséteket használtak. 2006. október 10-i levelében a felperes eredeti zárópecsétek megküldését kérte (lásd a megtámadott határozat (21) preambulumbekezdését is), amelyeket a Bizottság könnyen érvényteleníthetett volna azok kilyukasztásával, azokon valamilyen tartós jelzés elhelyezésével, vagy bármely más módon. A hamisítás kockázata minimális lett volna, emellett a felperes és szakértői felelősségvállalási nyilatkozatokat is aláírhattak volna. A Bizottság csak ahhoz járult volna hozzá, hogy a felperes szakértői a Bizottság tisztviselőinek jelenlétében vizsgálatokat végezzenek az eredeti zárópecséteken, ami a gyakorlatban kivitelezhetetlen lett volna, hiszen a sok – „statisztikailag is megerősített" – teszt elvégzése számos – több hétig tartó és laboratóriumban elvégzendő – egyedi vizsgálatot igényelt volna. Nem valószínű, hogy a Bizottság kész lett volna e tesztek időtartamára egy munkatársat a felperes rendelkezésére bocsátani.

186 Másodszor, az eredeti zárópecsétek rendelkezésre bocsátásának megtagadása miatt a felperes kénytelen volt szimuláció révén előidézni a maximális tárolási idő elteltét. E tekintetben a biztonsági fólia permeabilitása folytán a kiválasztott elöregítési

módszer tökéletesen megbízható eredményeket hozott. Ehhez hasonlóan az intézet II. és III. szakértői véleményének grafikonjaiban szereplő, rendszeresen ismétlődő „teljesítménycsúcsok", amelyeket egyébként Kr. úrnak a Bizottság által hivatkozott jelentéseiben is láthattak (a megtámadott határozat (67) preambulumbekezdése), azzal magyarázhatók, hogy az intézet olyan tesztelőkészüléket alkalmazott, amely légpárnás csúszópofával volt ellátva, amely jelentősen csökkentette a „slip-stick (csúszás-tapadás) hatást", ami az említett teljesítménycsúcsok kialakulásának oka. E tekintetben a felperes kéri az intézet egyik szakértőjének tanúként való meghallgatását, az eljárási szabályzat 65. cikke c) pontjának megfelelően.

187 Harmadszor, a többi 2006. május 29-én felhelyezett többi zár reakciójának hiánya nem releváns. Ezeket a zárakat egy másik épületben használták, amelyet teljesen eltérő módon építettek meg. Az épületek közötti – a felhasznált építési anyagok szintjén fennálló – különbségektől, illetve az ajtók rezgésérzékenységétől függetlenül, a többi zár nem feltétlenül azonos nedvességtartalmú levegőnek volt kitéve (a megtámadott határozat (92) preambulumbekezdése).

188 Harmadrészt a felperes kifejti, hogy Kr. úr jelentései nem meggyőzőek, sem anyagi, sem műszaki-tudományos szempontból.

189 Először is, Kr. úr jelentései azon a pontatlan feltevésen alapulnak, amely szerint a 2006. május 30-án délután készített fotók abban az állapotban ábrázolják a jogvita tárgyát képező zárat, amelyben azt 2006. május 30-án reggel találták. Ugyanakkor a fotókat csak a G.505. sz. helyiség ajtajának többszöri kinyitását és bezárását követően készítették. Releváns kiindulópont hiányában e tényelőadásnak a felperes szerint nincs bizonyító ereje.

190 Másodszor, Kr. úr az „ajtó önmozgásának” túlzottan enyhe – 0,53 mm-es – mértékét vette alapul, míg az intézet azt állapította meg, hogy a G.505. sz. helyiség ajtajának lapja és kerete között legalább 2 mm-es mozgástér van. Ennélfogva a Kr. úr által a jogvita tárgyát képező zár rezgések okozta lehetséges húzódásával kapcsolatban adott becslés túl alacsony. Ezenkívül a Bizottság állításával ellentétben (a megtámadott határozat (79) preambulumbekezdése), az „ajtó önmozgása” (2 mm) és a szóban forgó napon uralkodó egyéb körülmények magyarázatot adnak arra, hogy a jogvita tárgyát képező zár elcsúszhatott a tartón.

191 Harmadszor, a megtámadott határozatból (a megtámadott határozat (91) preambulumbekezdése) kitűnik, hogy maga a Bizottság is elismerte, hogy a biztonsági fólia vízáteresztő. E tekintetben mindenekelőtt a 3M tájékoztatóban szereplő útmutatásai nem ültethetők át a jelen ügyre, mivel azok csupán egyszerű iránymutatások a termék tulajdonságaival kapcsolatban, és csak egy rozsdamentes acélból készült tesztfelületre vonatkoznak. Emellett a biztonsági fólia nem csak azt követően volt kitéve a levegő nedvességtartalmának, hogy eltávolították a tartójáról, és az ajtóra ragasztották, hanem akkor is, amikor még a tartóján volt, amely szilikonnal bevont papírból készült. Végül a Bizottság alá nem támasztott állítása, amely szerint valamennyi ragasztótípus közül az akrilátok azok, amelyek a leginkább ellenállnak a nedvességnek, nem releváns, mivel az intézet bebizonyította, hogy a jogvita tárgyát képező záron alkalmazott akrilát ragasztó nem állt ellen megfelelően a nedvességnek. Kr. úr szakértői véleményei keretében nem került sor annak a kérdésnek a vizsgálatára, hogy a nedvesség hatása előidézhetett-e „hamis pozitív reakciókat” a biztonsági fólián, vagyis hogy a „VOID” feliratok megjelenhettek-e „külső behatások” hiányában is.

192 Negyedszer, a felperes rámutat, hogy a helyszínen elvégzett teszteket „statisztikai megerősítés” nem támasztja alá, pedig az nélkülözhetetlen lenne ahhoz, hogy egy állítás tudományosan megalapozott legyen. A Kr. úr laboratóriumában elvégzett tesztek szintén nem relevánsak, mivel a tesztek nagy részét festett fémlemezeken végezték.

A tudomány jelenlegi állása szerint elismert, hogy az akrilát ragasztók eltérően viselkednek festett felületen és eloxált alumíniumfelületen. Ennélfogva minden, a G.505. sz. helyiség ajtajára vonatkozó következtetés *a priori* kizárt.

193 Ötödször, a felperes úgy véli, hogy a Kr. II. jelentésben a szakértő figyelmen kívül hagyta azt a lehetőséget, hogy a jogvita tárgyát képező zárat oly módon helyezték fel, hogy azt feszítés érte az ajtó lapja és kerete közötti nyílás alatt. A helyszínen 2007. április 26-án tett látogatása során Kr. úr elkerült mindenfajta feszítést a jogvita tárgyát képező záron az ajtó nyílásának területén, ezenkívül pedig több további zárófóliát is felhelyezett az ajtóra, mielőtt azt megrázta volna, ami az ajtó mozgási erejének gyengülését eredményezte. Márpedig az intézet I. szakértői véleménye szerint a zárófólia hajlamos az alakváltozásra, amennyiben a behatás hosszú ideig tart és ismétlődik. Ugyanakkor nem kizárt, hogy a jogvita tárgyát képező zárat az ajtó lapja és kerete közötti nyílás alatt feszítés érte.

194 Hatodszor, a Bizottság nem vette figyelembe azt a tényt sem, hogy a szakértője által annak látogatása során felhelyezett valamennyi biztonsági fólián meghajlott sarkak mutatkoztak az eltávolítás után. Így a jogvita tárgyát képező zár eltávolítása érdekében történő beavatkozás is a károsodás nyilvánvaló jeleit eredményezte. A jogvita tárgyát képező záron ugyanakkor nem jelentek meg meghajlott sarkak. A jogvita tárgyát képező zárat tehát nem távolíthatták el a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán. E tekintetben a felperes az eljárási szabályzat 65. cikke c) pontjának megfelelően javasolja ügyvédjének és az E.ON egyik vezetőjének tanúkénti meghallgatását.

195 Hetedszer, Kr. úr nem megfelelően vette figyelembe az egyes hatások (mint a jogvita tárgyát képező zár tárolási idejének túllépése, az egyéb előzetes károsodások, a rezgések, a levegő jelentős nedvességtartalma, valamint a tisztítószer hatása) esetleges együttes fennállását. A jogvita tárgyát képező zár körülbelül 14 órán keresztül volt felhelyezve, és ebből kifolyólag olyan „külső behatásoknak" volt kitéve, mint a levegő nedvességtartalma és az esetleges rezgések. A tisztítószer alkalmazását illetően Kr. úr szintén figyelmen kívül hagyta az „elképzelhető forgatókönyveket". Többek között a termék hatóidejeként pusztán 30 percet vett alapul, pedig a jelen ügy keretében nem zárható ki, hogy a tisztítószernek a jogvita tárgyát képező zár károsítására alkalmas hatása ennél tovább tartott. Azt sem lehet továbbá kizárni, hogy a jogvita tárgyát képező zár, amely hosszú időn keresztül feszítőhatás alatt állt, kis mértékben magától is elmozdulhatott.

196 Negyedrészt a felperes rámutat, hogy „hamis pozitív reakciók" a Bizottságnak a megtámadott határozatban szereplő előadása szerint is előfordulhatnak (a megtámadott határozat (7), (74) és (75) preambulumbekezdése). A Bizottság szerint a „VOID" feliratok megjelenését, valamint a zár hátoldalán található ragasztómaradékokat csak a zár eltávolítása és visszahelyezése magyarázhatja. Ebből *a contrario* azt a következtetést kell levonni, hogy az érintetlen „VOID" feliratok azt bizonyítanák, hogy kizárt a zár eltávolítása, majd visszahelyezése. Márpedig a 2006. május 31-i kiegészítő nyilatkozatában a felperes jelezte – anélkül, hogy azt a Bizottság vitatta volna –, hogy a G.505. sz. helyiség ajtajának keretén (nem pedig az ajtón és annak keretén, ahogy a Bizottság állítja; lásd a megtámadott határozat (75) preambulumbekezdését) megjelenő „VOID" feliratok egyáltalán nem voltak elmosódva, és ebből következően teljesen érintetlenek voltak, amikor a jogvita tárgyát képező zárat annak lecserélése céljából 2006. május 30-án este eltávolították (a megtámadott határozat (13) preambulumbekezdése). Ennélfogva magának a Bizottságnak az előadása is azt bizonyítja, hogy a jogvita tárgyát képező zárnak azt a részét, amely G.505. sz. helyiség ajtajának keretére tapadt, nem távolították el a felületről a szóban forgó időszak során, azonban ennek ellenére megjelentek rajta a „VOID" feliratok.

197 A felperes hozzáteszi, hogy természetes, hogy a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-i állapotának spontán magyarázatát célzó, általa előterjesztett különböző elképzelések nem teljes mértékben egybehangzóak. Sem a felperes alkalmazottai, sem a felperes részére szolgáltatást nyújtó személyek nem ismerik a jogvita tárgyát képező zár állapota állítólagos megváltozásának konkrét okát.

198 A Bizottság a jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

199 Ahogy arra a fenti 55. és 56. pontban emlékeztettünk, a versenyjog területén a bizonyítási teher kapcsán amennyiben a Bizottság olyan közvetlen bizonyítékokra hivatkozik, amelyek főszabály szerint elegendőek a jogsértés megtörténtének bizonyításához, akkor az, ha az érintett vállalkozás annak lehetőségére hivatkozik, hogy olyan körülmény állhatott fenn, amely alkalmas lehetett az említett bizonyítékok bizonyító erejének befolyásolására, nem elegendő ahhoz, hogy a Bizottságnak kelljen bizonyítania, hogy e körülmény bizonyító erejét e körülmény nem befolyásolta. Éppen ellenkezőleg, azon eset kivételével, amikor az érintett vállalkozás magának a Bizottságnak a magatartása miatt nem képes ilyen bizonyítékot szolgáltatni, az érintett vállalkozásnak kell a jogilag megkövetelt módon bizonyítania egyrészt az általa hivatkozott körülmény fennállását, másrészt pedig azt, hogy e körülmény kétségessé teszi a Bizottság által hivatkozott bizonyítékok bizonyító erejét.

200 Ahogy a fenti 146. pontban megállapítottuk, azok a bizonyítékok, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozatban (a megtámadott határozat (8), (9), (74) és (75) preambulumbekezdése) hivatkozott, lehetővé tették annak megállapítását, hogy a jogvita tárgyát képező zárat a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán eltávolították a G.505. sz. helyiség ajtajáról, és így ezt az ajtót ezen időtartam alatt

kinyithatták, figyelemmel a 2006. május 30-án a jogvita tárgyát képező zár egész felületén látható „VOID” feliratokra, valamint az amellett, illetve a zár hátoldalán található ragasztómaradékokra. Ami azokat a körülményeket illeti, amelyek a felperes szerint az említett bizonyítékok bizonyító erejét érintik, azt kell tehát megvizsgálni, hogy a felperes a jogilag megkövetelt módon bizonyította-e egyrészt e körülmények fennállását, másrészt pedig azt, hogy e körülmények kétségessé teszik a Bizottság által hivatkozott bizonyítékok bizonyító erejét.

201 Elsőként a felperes előadja, hogy ő bizonyította azoknak a „külső behatásoknak” a fennállását, amelyek a „VOID” feliratok megjelenését okozhatták a jogvita tárgyát képező záron: ezek közé tartozik a zár maximális tárolási idejének túllépése, a Synto tisztítószer hatása, a levegő nedvességtartalma, a rezgések, illetve e különböző tényezők együttes hatása.

202 Először is, ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a „VOID” feliratok annak következtében jelentek meg a jogvita tárgyát képező záron, hogy annak maximális tárolási idejét túllépték, és anélkül, hogy dönteni kellene a felperes azon érvéről, amely szerint a jogvita tárgyát képező zár legalább másfél évvel meghaladta a gyártó által feltüntetett maximális tárolási időszakot, meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította a tárolási idő esetleges túllépése és a „VOID” feliratoknak a zár felületén való megjelenése közötti ok-okozati kapcsolat fennállását.

203 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy egyrészt a jogvita tárgyát képező zár és a többi zár, amelyeket olyan ajtókon használtak, amelyeken tilos volt belépni, ugyanabból a készletből származtak (a megtámadott határozat (69) preambulumbekezdése).

Márpedig csak a jogvita tárgyát képező záron jelentek meg a „VOID” feliratok, ami kizárja, hogy a maximális tárolási idő állítólagos túllépése okozta volna az említett feliratok megjelenését. Másrészt az intézet felperes által benyújtott III. szakértői véleménye semmiképpen nem bizonyítja, hogy mesterségesen öregített biztonsági fólia használata esetén „hamis pozitív reakció” következik be, hanem arra utal, hogy „a zár gyorsítóban elöregített rétegének tapadási ereje jelentősen megváltozik, érzékenysége pedig megnő a VOID betűk megjelenése tekintetében”. Ebből következően az első érvet el kell utasítani.

204 Másodszor, a Synto állítólagos meghatározó hatását illetően rá kell mutatni, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Synto használata a zár „hamis pozitív reakciójának” kockázatával jár.

205 Mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy a felperes azon állítását, amely szerint nem zárható ki, hogy a takarítótársaság alkalmazottja nagy mennyiségű Synto-val átitatott kendővel törölte le a jogvita tárgyát képező zárat, enyhítik Kr. azon, a felperes által sem vitatott megállapításai, amelyek szerint a záron a Synto kendővel történő alkalmazása kopást eredményez, így a zár sötétkék színe megjelenik a törlőkendőn. Márpedig a takarítótársaság alkalmazottja nem észlelte a jogvita tárgyát képező zár ilyen módosulását a G.505. sz. helyiség ajtajának megtisztítását követően. Ellenkezőleg, a takarítótársaság 2006. szeptember 6-án a Bizottság tájékoztatáskérésére válaszolva kijelentette, hogy a takarítónő nem észlelte, hogy a jogvita tárgyát képező zár külleme az említett ajtó megtisztítását követően megváltozott volna. A zártörésről szóló jegyzőkönyvből, illetve a felperes kiegészítő nyilatkozatából sem tűnik ki, hogy a zártörés megállapítása során a vizsgálók észlelték volna a jogvita tárgyát képező zár sötétkék színének kifakulását.

206 Emellett a felperes által benyújtott szakértői vélemények nem bizonyítják, hogy a tisztítószerek alkalmazása a zár „hamis pozitív reakcióinak" kockázatával jár, mivel az említett szakértői vélemények csak a zár „érzékenységének jelentős növekedését" bizonyítják. Ezenkívül, még ha feltételezhető is, hogy a felperes által benyújtott szakértői vélemények bizonyítják e kockázat fennállását, rá kell mutatni, hogy nem bizonyított, hogy az intézet tesztjeit Synto-val végezték, mivel az intézet II. szakértői véleménye – legalábbis egy helyen – arra utal, hogy az említett tesztekhez Synto Forté-t használtak. E tekintetben emlékeztetni kell arra, ahogy a fenti 80. pontban is rámutattunk, hogy a takarítótársaság által 2006. szeptember 5-én a Bizottságnak küldött levélből, és különösen az e társaság által a Bizottság második kérdésére adott válaszból úgy tűnik, hogy valójában Synto-t (és nem Synto Forté-t) használtak a G.505. sz. helyiség ajtajának tisztításához. Márpedig nem zárható ki, hogy a Synto Forte használata megváltoztathatta az intézet szakértői véleményének következtetéseit.

207 Végül a 3M által a Bizottság tájékoztatáskérésére adott válaszból úgy tűnik, hogy a tisztítószerek főszabály szerint nincsenek kihatással a zárópecsétekre. Ennek megfelelően a 3M kijelentette, hogy „[a] tisztítószerek főszabály szerint semmilyen hatást nem [gyakoroltak] a címkére", hogy „[a] felület, amelyre a terméket felhelyezték, poliészter [volt], amely ellenáll az oldószereknek", és hogy „[a] terméknek ki kell bírnia az általában használt tisztítószerekkel történő érintkezést". Bár a 3M elismeri, hogy nem „végzett konkrét teszteket a [Synto-val]", jelzi, hogy véleménye szerint „a tisztítószerek használatának fő kockázata az, hogy hatással lehetnek a megváltozott állapotú termék első oldalán a tartórétegre, jelen esetben a Bizottság által használt záron a kék és sárga színekre", valamint, hogy „[a] tisztítószerek nem lehetnek kihatással a termék hátoldalán az öntapadó réteg tapadására". Márpedig rá kell mutatni, hogy a Bizottság szakértőjének tesztjei során a dörzsölésnek pontosan ezt a hatását állapította meg, ahogy arra a fenti 205. pontban rámutattunk. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a Bizottság szakértője nem észlelt „hamis pozitív reakciót" a záron, amikor arra Synto-t vitt fel.

208 Mindenesetre, ahogy azt a Bizottság is jelezte a megtámadott határozat (84) preambulumbekezdésében, a felperes felelőssége volt a takarítótársaság tájékoztatása a jogvita tárgyát képező zár jelentőségéről és kezeléséről, valamint annak biztosítása is, hogy a jogvita tárgyát képező zárat adott esetben vezetője ne törje fel, annál is inkább, mivel a takarítótársaság alkalmazottjával folytatott beszélgetés jegyzőkönyvéből kitűnik, hogy ezen alkalmazott egy, a tárgyalóhelyiségek beosztását tartalmazó tervet kap, mielőtt megkezdi azok takarítását.

209 Harmadszor, ami a levegő állítólagos nedvességtartalmát illeti, a felperes benyújtott egy olyan iratot, amely tanúsítja, hogy a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka Münchenben a levegő nedvességtartalma 80% volt. Márpedig az intézet III. szakértői véleménye szerint a levegő 60%-nál magasabb nedvességtartalma a biztonsági fólia érzékenységének jelentős növekedését okozza.

210 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy egyrészt a felperes nem bizonyította, hogy a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka a G épületben a levegő nedvességtartalma meghaladta a 60%-ot. A felperes által benyújtott, a levegőnek a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszakai nedvességtartalmát bizonyító irat ugyanis csak az ezen épületen kívüli levegő nedvességtartalmára vonatkozik, így az közvetlenül nem releváns a szóban forgó épületen belüli nedvességtartalom bizonyítása szempontjából. Ezzel kapcsolatban a felperes azt nyilatkozta a Bizottságnak, hogy már nem rendelkezik a 2006. május 29-ére és 30-ára vonatkozó adatokkal. Ezenkívül a 2006. július 16-i dokumentum, amelyet a felperes munkatársai részére állított össze, a levegő 55%-ot elérő nedvességtartalmára utal a G épületen kívül, és 50%-ra az épületen belül az ezen időpontot megelőző napok tekintetében. A felperes azon érvei, amelyek a klímaberendezés szabályozási technikájára, illetve a klímaberendezésbe beépített kiegészítő párásító berendezésnek a külső levegő nedvességtartalmának bizonyos szintje fölötti automatikus kikapcsolását végző szerkezet hibás működésére vonatkoznak, azért sem

meggyőzőek, mert a felperes nem bizonyította, hogy ezen események eredményeként a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka a G épületben a levegő nedvességtartalma meghaladta volna a 60%-ot. Másrészt a felperes azt sem bizonyította, hogy a levegő megnövekedett nedvességtartalma „hamis pozitív reakciók" bekövetkezését eredményezné, mivel az intézet III. szakértői véleménye csak a biztonsági fóliának a levegő nedvességtartalmával szembeni „megnövekedett érzékenységét" rögzíti.

211 Mindenesetre, a felperes állításai ellentétben állnak a tájékoztatóban szereplő információkkal, amely szerint e termék 32 °C-os hőmérsékleten 168 órán keresztül ellenáll a levegő 90% fölötti nedvességtartalmának, amit megerősítenek a Bizottság szakértője által tett megállapítások is. Ebből következően a felperes harmadik érvét el kell utasítani.

212 Negyedszer, ami a rezgések meghatározó hatását illeti, ami magyarázhatná a jogvita tárgyát képező zár állapotát, elegendő annyit megállapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a G.505. sz. helyiség ajtaját és falait rezgések érték. Ahogy arra a Bizottság is rámutat, nem lehet ellenőrizni azokat a körülményeket, amelyek között a felperes által benyújtott azon videofelvételek készültek, amelyek segítségével a felperes azt kívánta bizonyítani, hogy a rezgések alkalmasak voltak arra, hogy előidézzék a „VOID" feliratok megjelenését egy zárt ajtóra felhelyezett zár bizonyos részein, és azt sem, hogy e felvételek ténylegesen a G.505. sz. helyiség ajtajáról készültek. Ezenkívül, ahogy arra a Bizottság is rámutatott, e felvételek semmiképpen nem bizonyítják a „hamis pozitív reakciók" bekövetkeztét, csak azt, hogy a szomszédos helyiség ajtajának szándékosan erőteljes becsapása által előidézett rezgések esetén „VOID" feliratok jelentek meg az ajtó és kerete közötti hézagban, ami nem felel meg a zártörésről felvett jegyzőkönyvben szereplő megállapításoknak.

213 Továbbá az a felperes által feltevésként hivatkozott körülmény, amely szerint a G.505. sz. helyiséggel szomszédos helyiségeket egy másnap tartandó megbeszélésre lefoglalták, és az említett helyiség ajtaját így becsaphatták, ami rezgéseket idézhetett elő, illetve hogy olyan személyek, akik eltévesztették a helyiséget, meghúzhatták a G.505. sz. helyiség ajtaját, nem nyújthat magyarázatot a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-a reggeli állapotára.

214 Mivel ugyanis a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 29-én este 19 óra 30 perc körül még érintetlen volt (a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdése), és a vizsgálócsoport a jogvita tárgyát képező zár állapotának megváltozását másnap reggel 8 óra 45 perc körül állapította meg (a megtámadott határozat (8) preambulumbekezdése), a felperes által előadott feltevés azt vonja maga után, hogy a G.506. sz. helyiségben, a G.505. sz. helyiséggel szomszédos egyetlen tárgyalóban „folyamatos jövés-menés volt", ami nem bizonyított. E tekintetben az irodák beosztásának programjából az tűnik ki, hogy a G.506. sz. helyiség 2006. május 30-án csak 10 és 16 óra között volt foglalt, vagyis a zártörés megállapítása után. Bár az igaz, hogy a felperes a Bizottság 2008. augusztus 9-i tájékoztatáskérésére adott válaszában kijelentette, hogy e helyiség ajtaját a biztonsági szolgálat 5 óra körül kinyitotta, a felperes nem állítja, hogy a biztonsági szolgálat olyan erőteljesen csapta volna be ezt az ajtót, hogy az az állítólagos rezgéseket okozta. Emellett, ami a felperesnek a tárgyaláson megerősített azon érveit illeti, amelyek szerint a G.506. sz. helyiségben tartott megbeszélés nehéz tárgyak elhelyezését igényelte reggel 5 órakor, elegendő azt megállapítani, hogy tekintettel arra a tényre, hogy a szóban forgó helyiséget reggel 7 órakor takarították ki, az említett megbeszélés pedig 10 órakor kezdődött, ez az állítás nem hihető.

215 Végül a felperes azon érve, amely szerint egyes személyek eltéveszthették a helyiséget, illetve egyes személyek nem értesülhettek a G.505. sz. helyiség pillanatnyi rendeltetéséről, és meghúzták annak ajtaját, károsítva ezzel a jogvita tárgyát képező zárat, nem lehet sikeres, mivel az említett helyiség ajtaját kulcsra zárták, és a felperes nem bizonyította, hogy ok-okozati kapcsolat állna fenn az ajtó esetleges rázkódása és a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-a reggeli állapota között.

216 Mindenesetre, még ha feltételezhető is, hogy a fenti 212–215. pontokban leírt körülményeket igazolták, a felperes felelőssége, hogy megtegye a szükséges óvintézkedéseket személyzete tagjainak, illetve a G épületben a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán esetleg ott tartózkodó külső személyeknek a jogvita tárgyát képező zár létezéséről, illetve annak kezeléséről való tájékoztatása érdekében, a zártörés elkerülése céljából. Ebből következően a felperes negyedik érvét el kell utasítani.

217 Ötödször, ami azt a tényt illeti, hogy a jogvita tárgyát képező zár maximális tárolási ideje lejártának, a Synto hatásának, a levegő nedvességtartalmának, valamint a rezgések együttes eredményeként a biztonsági fólia különösen érzékennyé válhatott, meg kell állapítani, hogy e körülmények fennállása még egyenként véve sem bizonyított a jogilag megkövetelt módon, sem pedig az, hogy ezek hatással lettek volna a jogvita tárgyát képező zárra. Emellett a felperes nem állítja, hogy az említett tényezők együttes hatása „hamis pozitív reakciók" kockázatát idézte volna elő, csak azt, hogy „a biztonsági fóliának az elöregedés, a Synto tisztítószer, vagy e tényezők együttes hatása által okozott előzetes károsodása a levegő magas nedvességtartalma esetén az említett réteg érzékenységének egyértelmű növekedését eredményezi". Ezt az érvet tehát szintén el kell utasítani.

218 Hatodszor, azzal az érvvel kapcsolatban, amely szerint a G.505. sz. helyiség ajtaját nem nyitották ki a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán, emlékeztetni kell arra, ahogy a fenti 85. pontban is rámutattunk, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának megfelelően a Bizottságnak kell bizonyítania a zártörést. Ugyanakkor azt nem kell bizonyítania, hogy ténylegesen beléptek a lezárt helyiségbe. Ez az érv tehát nem lehet sikeres.

219 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a felperes nem bizonyította olyan körülmények fennállását, amelyek kétségessé tehetnék a Bizottság által a zártörés megtörténtére vonatkozó következtetés alátámasztása érdekében hivatkozott bizonyítékok bizonyító erejét.

220 Másodsorban, mivel – miként az a fenti megállapításokból is kitűnik – a felperes által benyújtott szakértői vélemények nem szolgáltattak bizonyítékot arra nézve, hogy a fent hivatkozott körülmények okozhatták a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-án észlelt állapotát, azoknak a Bizottság által hivatkozott esetleges hiányosságai a jelen ügyben nem relevánsak.

221 Mindenesetre, ahogy arra a Bizottság is rámutat, e szakértői vélemények valóban több hiányosságban is szenvednek. Így először is, az intézet által végzett tesztek során nem a Bizottság eredeti zárópecséteit használták, hanem igen kisméretű (54 cm^2 helyett 4 cm^2 felületű) mintákon végezték el a teszteket. A felperes szakértője maga is kijelentette, hogy ebben az összefüggésben a zárópecsétek ellenállási értékeiből nem lehet tetszés szerint a „kevesebből a többre" következtetéseket levonni. Ezenkívül, ahogy arra a Bizottság szakértője is rámutatott, a zárópecsét mérete alkalmas arra, hogy befolyásolja a szakértői vélemények eredményeit akár a Syntonak, akár a rezgéseknek, vagy éppen a levegő nedvességtartalmának a zárópecsét működésére gyakorolt esetleges hatása tekintetében. E tekintetben a felperes azon érve, amely szerint a Bizottság megakadályozta a védelemhez való jogát tiszteletben tartó bizonyításfelvételt azzal, hogy nem adta át neki az eredeti zárópecséteket, nem fogadható el. A felperes ugyanis nem vitatja, hogy a Bizottság felajánlotta neki az eredeti zárópecsétek átadását, azzal a feltétellel, hogy a Bizottság tisztviselői részt vehetnek a tesztekben. A felperes azonban visszautasította ezt az ajánlatot (a megtámadott határozat (65) preambulumbekezdése). Ebben az összefüggésben a felperes azon állítása, amely szerint nem valószínű, hogy a Bizottság kész lett volna valamely munkatársat a helyszínen megfigyelési céllal rendelkezésre bocsátani e tesztek időtartamára, szintén nem fogadható el, mivel ez a teher adott esetben a Bizottságra nehezedett volna, nem a felperesre, így arra a felperes nem hivatkozhat az eredeti zárópecséteken elvégzendő tesztek elmaradásának igazolása érdekében.

222 Másodszor, mivel a felperes elutasította, hogy tesztjeit az eredeti zárópecséteken végezze el a Bizottság egy tisztviselőjének jelenlétében, ezért mesterségesen elöregített zárópecséteket használt. E tekintetben a felperes által használt zárópecséteket egy klimatikus szekrényben helyezték el, ahol a mintákat több mint 40 napon át 60%-os

relatív páratartalomnak tették ki, amely meghaladja a tájékoztatóban szereplő tárolásra vonatkozó ajánlásokat, vagyis az 50%-os relatív páratartalmat.

223 Harmadszor, az intézet II. és III. szakértői véleményéből kitűnik, hogy a felperes szakértője a teszteket, vagy legalábbis azok egy részét úgy végezte el, hogy a műanyagréteg sávokat 100 mg tisztítószerrel itatta át, ami sokkal nagyobb mennyiségnek felel meg, mint azon tisztítószer mennyisége, amit a takarítónő adott esetben használt, mivel utóbbi kijelentette, hogy „a kendő ugyan rendkívül nedves volt – de nem lehetett rajta nagy mennyiségű tisztítószer". Emellett nem zárható ki, hogy az intézet által használt tisztítószer nem a Synto volt, amelyet a takarítónő használt, és amelyet a Bizottságnak a tesztek elvégzése érdekében maga a takarítótársaság küldött meg, hanem annak egyik változata, a Synto Forte. Emellett az intézet II. és III. szakértői véleményéből kitűnik, hogy a tesztekhez felhasznált termék 2-(2-butoxietoxi)etanolt tartalmaz, amely nem található meg a Synto-ban, csak annak Synto Forte változatában. Márpedig nem vitatott, hogy ezen összetevő miatt a Synto Forte sokkal erősebb tisztítószer.

224 Harmadrészt, figyelemmel egyrészt arra, hogy azok a bizonyítékok, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozatban ((8), (9), (74) és (75) preambulumbekezdés) hivatkozott, lehetővé tették annak megállapítását, hogy a jogvita tárgyát képező zárat a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán eltávolították a G.505. sz. helyiség ajtajáról, és így ezt az ajtót ezen időtartam alatt kinyithatták (lásd a fenti 146. pontot), másrészt pedig arra, hogy a felperes, amelynek bizonyítania kell az általa állított tényeket, nem bizonyította azokat a körülményeket, amelyekre a jogvita tárgyát képező zár így megállapított állapotát okozó tényezőkként hivatkozik, Kr. úr jelentéseinek a felperes által hivatkozott hiányosságai nem kérdőjelezhetik meg a fenti 219. pontban szereplő következtetést.

225 Mindenesetre, először is, a felperes állításával ellentétben, Kr. úr szakértői véleményei nem azon a feltevésen alapulnak, amely szerint a 2006. május 30-án délután készített fotók a jogvita tárgyát képező zárat abban az állapotban ábrázolják, amelyben az aznap reggel volt, az említett fotókra való hivatkozás, amely többek között Kr. II. jelentésében is szerepel csak kiegészítő jele a jogvita tárgyát képező zár állapotának, ahogy az a 2006. május 30-án készített fotókból kitűnik.

226 Másodszor, az „ajtó állítólagos önmozgását" illetően, amely Kr. úr tesztjei során túlságosan enyhe mértékű lett volna, mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy Kr. úr helyszínen tett látogatása során a felperes jelenlétében egy digitális vonalzó segítségével megállapította, hogy az „ajtó maximális játéka" 0,53 mm, anélkül, hogy ezt a megállapítást a felperes a tényállással kapcsolatban tett észrevételeiben, vagy az intézet II. és III. szakértői véleményekben vitatta volna. Mindenesetre, egyrészt ahogy az a megtámadott határozat (79) preambulumbekezdéséből is kitűnik, még ha feltételezhető is, hogy az „ajtó önmozgása" 2 mm volt, a jogvita tárgyát képező zár húzódása akkor is igen korlátozott marad. Másrészt a felperes semmiféle olyan körülményt nem terjeszt elő, amely lehetővé tenné azon következtetés levonását, amely szerint az „ajtó jelentősebb önmozgása" alkalmas lenne arra, hogy a jogvita tárgyát képező zár „hamis pozitív reakciójának" kockázatát vonja maga után.

227 Harmadszor, a levegő nedvességtartalmát illetően rá kell mutatni, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a tájékoztatóban szereplő útmutatások, amelyekre a Bizottság több észrevételét is alapította, ne lennének alkalmazhatóak a jelen ügyben figyelemmel többek között a G.505. sz. helyiség ajtaját és annak keretét alkotó anyagokra. Azt sem bizonyítja, hogy a biztonsági fólia érzékenyebbé vált a levegő nedvességtartalmának hatására a biztonsági fólia eltávolítása során. Végül, a felperes állításával ellentétben, a Kr. II. jelentésből kitűnik, hogy még a magas nedvességtartalom sem eredményezi a jogvita tárgyát képező zár megváltozását.

228 Negyedszer, Kr. tesztjei „statisztikai megerősítésének" hiányát illetően rá kell mutatni, hogy a felperesnek kell bizonyítania az általa hivatkozott körülményeket, így az „állítás tudományos megalapozottságához nélkülözhetetlen statisztikai megerősítés" állítólagos hiánya nem releváns. Mindenesetre a Bizottság jelezte, hogy a teszti eljárás, amelyben lakkozott fémlemezeket használtak porított lakkal, különösen óvatos volt az eloxált alumíniummal végzett tesztekhez képest.

229 Ötödször, el kell utasítani a felperes azon állítását, amely szerint Kr. figyelmen kívül hagyta azt a lehetőséget, hogy a jogvita tárgyát képező zárat oly módon helyezték fel, hogy azt feszítés érte a G.505. sz. helyiség ajtajának lapja és annak kerete közötti nyílás alatt, aminek eredményeként jelentősebb erő hatott a jogvita tárgyát képező zárra, mint amelyet a Kr. II. jelentés feltételezett, mivel ez az állítás egyáltalán nem megalapozott. Kr. ugyanis azt állapította meg, hogy a jogvita tárgyát képező zár megnyúlása olyan jelentős erőt tételezne fel (a megtámadott határozat (89) preambulumbekezdése), ami kizárt a zár kézzel történő felhelyezése esetén.

230 Hatodszor, a meghajlott sarkak állítólagos hiánya a jogvita tárgyát képező záron nem bizonyíthatja, hogy azt nem távolították el a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán. Amellett, hogy a „meghajlott sarkak" nem minősülnek a zártörés jellemző vonásának, hangsúlyozni kell, hogy a kézzel való eltávolítás nem eredményezi szükségképpen a meghajlott sarkak feltűnését, ugyanis a zárópecsétet óvatosan, illetve azon ajtó és kerete között található rés felől is el lehet távolítani, amelyekre az fel van ragasztva. Ezt a kifogást tehát szintén el kell utasítani.

231 Hetedszer, a felperes állításával ellentétben a Kr. II. jelentésből kitűnik, hogy ennek keretében ténylegesen megvizsgálták a felperes által hivatkozott körülmények együttes hatását. Ez a kifogás tehát szintén nem lehet sikeres.

232 Negyedrészt, a fenti 219. pontban levont következtetésre figyelemmel, nem szükséges dönteni az állítólagos „hamis pozitív reakciók lehetőségéről", amely magának a Bizottságnak az előadásából is kitűnik a megtámadott határozat (7), (74) és (75) preambulumbekezdésében.

233 Mindenesetre, ahogy az a fenti 146. pontban is szerepel, ezt az érvelést el kell utasítani, mivel a Bizottság soha nem osztotta a felperes által 2006. május 30-án tett kiegészítő nyilatkozat 2. pontjában megfogalmazottakat (lásd a fenti 12. pontot). Ezenkívül a felperes puszta állítása, amely szerint „a kereten a »VOID« felirat egyáltalán nem volt elmosódva", önmagában nem bizonyíthatja a „hamis pozitív reakció" bekövetkeztét a jogvita tárgyát képező záron.

234 Ebből következően a hatodik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

Az ártatlanság vélelme elvének megsértésére alapított, hetedik jogalapról

A felek érvei

235 A felperes kifejti, hogy a közigazgatási eljárás során a Bizottság nem tartotta „kellőképpen tiszteletben" az ártatlanság vélelmének elvét. Emlékeztet arra, hogy 2007. október 16-án a Bizottság megbízta Kr. urat, hogy nyújtsa be észrevételeit az intézet

II. és III. szakértői véleményével kapcsolatban. A Bizottság által Kr. úrnak a Kr. II. jelentés elkészítése céljából feltett kérdések nagy része „sugalmazó jellegű" volt, amivel a Bizottság megsértette pártatlanságra vonatkozó kötelezettségét, a vizsgálat semlegességét, az ártatlanság vélelmének elvét és a „tisztességes eljáráshoz való jogot".

236 Mivel a Bizottság nem tartotta tiszteletben a vizsgálat semlegességét, miként azt az ártatlanság vélelmének elve megkövetelné, felesleges válaszolni arra a kérdésre, hogy felmerültek-e komoly kétségek a szakértő hitelességét és semlegességét illetően (a megtámadott határozat (37) preambulumbekezdése), mivel az ártatlanság vélelme elvének megsértésére vonatkozó kifogás nem a Bizottság szakértője, hanem maga a Bizottság ellen irányul. Ugyanis már önmagában az a tény, hogy komoly kétségek merülnek fel a Bizottság semlegességét illetően, elegendő az ártatlanság vélelme elvéből eredő, pártatlanságra vonatkozó kötelezettség megsértésének megállapításához. Emellett a szakértő magatartása, vagyis az, hogy átfogalmazta a kérdéseket, nem ellensúlyozhatja azt, hogy a Bizottság nem tartotta tiszteletben az ártatlanság vélelmének elvét.

237 A Bizottság a jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

238 Emlékeztetni kell arra, hogy a különösen az EJEE 6. cikkének (2) bekezdéséből következő ártatlanság vélelmének elve azon alapvető jogok közé tartozik, amelyet a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében – amelyet egyébként az Egységes Európai Okmány preambuluma és az EUMSZ 6. cikk (2) bekezdése, valamint a Charta 47. cikke is megerősít – a közösségi jogrend elismer. A szóban forgó jogsértések jellegére, illetve az azokhoz kapcsolódó szankciók súlyának jellegére és fokára tekintettel az ártatlanság

vélelmének elve különösen a vállalkozásokra vonatkozó versenyjogi szabályok megsértésére vonatkozó, bírság vagy kényszerítő bírság kiszabásához vezető eljárásban alkalmazandó (lásd e tekintetben a Törvényszék T-279/02. sz., Degussa kontra Bizottság ügyben 2006. április 5-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-897. o.] 115. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

239 Az ártatlanság vélelme azt jelenti, hogy minden gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították (a Törvényszék T-22/02. és T-23/02. sz., Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4065. o.] 106. pontja).

240 A jelen ügyben a felperes úgy véli, hogy a Bizottság megsértette az ártatlanság vélelmének elvét azzal, hogy Kr. úrnak 2007. október 16-i levelében egy olyan kérdőívet küldött, amelyben a kérdések „sugalmazó jellegűek" voltak.

241 E tekintetben ki kell emelni, hogy az ebben a levélben Kr. úrhoz intézett kérdések a következőképpen voltak megfogalmazva (lásd a megtámadott határozat (36) preambulumbekezdését is):

„1. Kérem, közölje véleményét [az intézet] Bizottság részére 2007. június 6-i és 2007. október 1-jei levelekkel megküldött jelentés[einek] módszereit, elemzéseit és következtetéseit illetően. Véleményében tüntesse fel különösen azokat az indokokat, amelyek alapján [az intézet] szóban forgó jelentés[ei] nem állnak ellentmondásban az

2007. május 8-i, a Bizottság zárainak működőképességéről szóló saját jelentésével a módszerek, elemzések és következtetések szintjén. Amennyiben úgy véli, hogy további tesztekre van szükség korábbi jelentéseinek megerősítése/alátámasztása céljából, azokat röviden írja le.

2. Kérem, az előző kérdésre azon érvek/tényezők vonatkozásában is válaszoljon, amelyeket [a felperes] – az intézet jelentésein kívül – 2007. július 6-i levelében terjesztett elő (például az Ön tesztje statisztikai relevanciájának hiánya).

3. Kérem, erősítse meg, hogy [a felperes] (vagy [az intézet]) által előterjesztett érvek/tényezők (többek között a felület előzetes megtisztításának hiánya, a Synto használata a záron, az ajtó rezgései, a levegő nedvességtartalma, a zárópecsétek állítólagosan túlzottan hosszú tárolása) együtthatása nem eredményezhetett hamis pozitív [reakciót], anélkül, hogy a zárat a felületről el ne távolították volna. Kérem, erősítse meg azt is, hogy az előterjesztett érvek/tényezők együtthatása nem alkalmas a Bizottság által 2006. május 30-án reggel megállapított egyéb körülmények (ragasztónyomok a zár mellett és a zár hátoldalán) magyarázatára. Amennyiben úgy véli, hogy további tesztekre van szükség korábbi jelentéseinek megerősítése/alátámasztása céljából, azokat röviden írja le."

242 Miként az a negyedik jogalap vizsgálatából következik, azok a bizonyítékok, amelyekre a Bizottság a megtámadott határozatban [(8), (9), (74) és (75) preambulumbekezdés] hivatkozott, lehetővé tették annak megállapítását, hogy a jogvita tárgyát képező zárat a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán eltávolították a G.505. sz. helyiség ajtajáról, és így ezt az ajtót ezen időtartam alatt kinyithatták, figyelemmel 2006. május 30-án a jogvita tárgyát képező zár egész felületén látható „VOID" feliratokra,

valamint a körülötte és a zár hátoldalán található ragasztómaradékokra. Ebben az összefüggésben, amint az az első jogalap vizsgálatából is következik, az érintett vállalkozásnak kell a jogilag megkövetelt módon bizonyítania egyrészt az általa hivatkozott körülmények fennállását, másrészt pedig azt, hogy e körülmények kétségessé teszik a Bizottság által hivatkozott bizonyítékok bizonyító erejét.

243 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – miként arra a Bizottság is rámutat – a Kr. II. jelentés annak ellenőrzésére irányult, hogy az intézet II. és III. szakértői vélemények kétségessé teszik-e a Kr. I. jelentés következtetéseit. A Kr. I. jelentésben a Bizottság szakértője valóban kijelentette, hogy az eredeti zár „tartós alakváltozása", amelyre az intézet I. szakértői véleményében hivatkoztak, a zár életkorától, felhelyezésének módjától vagy az eltávolítás sebességétől függetlenül nem okozhat „hamis pozitív reakciót", és ez még azon feltevés esetében is így van, ha a zárat Synto segítségével előzetesen megtisztították, és az ezt követően vágó és hámozó hatás alatt állt.

244 A Bizottság kérdőíve a Kr. I. jelentésben szereplő következtetésre figyelemmel tehát annak bizonyítására irányult, hogy e következtetést megkérdőjelezte-e az intézet II. és III. szakértői véleménye. A Bizottság emellett kifejtette, hogy – anélkül, hogy ezzel kapcsolatban a felperes ellentmondott volna neki – az említett kérdések megfogalmazása abból az összefüggésből is következett, amelybe azok illeszkedtek, vagyis abból, hogy Kr. úr szóban már megfogalmazott néhány észrevételt az intézet II. és III. szakértői véleményével kapcsolatban, valamint jelezte, hogy nincs ok a Kr I. jelentésben szereplő következtetések megkérdőjelezésére.

245 Végül, miként arra a Bizottság a megtámadott határozat (37) preambulumbekezdésében rámutatott, abból, ahogyan a kérdéseket Kr. úr a Kr. II. jelentésben megfogalmazta, az következik, hogy a Bizottság szakértője e kérdéseket nyitott kérdéseknek tekintette,

mivel azokat a következőképpen fogalmazta át: „Az intézet értékelő jelentései megkérdőjelezik […] az utolsó jelentés következtetéseit?”; „[A felperes ügyvédje által] előterjesztett érvek megkérdőjelezik az utolsó jelentés következtetéseit?”; „Az előterjesztett érvek/tényezők együtthatása előidézhet hamis pozitív reakciót és megmagyarázhatja azokat a körülményeket, amelyek között a zárat találták?” .

246 A fenti megállapításokból következik, hogy a Bizottság nem sértette meg az ártatlanság vélelmének elvét a 2007. október 16-án Kr. úrhoz intézett levelében szereplő kérdések megfogalmazásával.

247 A hetedik jogalapot tehát el kell utasítani.

Az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított, nyolcadik jogalapról

A felek érvei

248 A felperes emlékeztet arra, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság felrótta neki, hogy – gondatlanul – zártörést követett el, anélkül azonban, hogy pontosan megjelölte volna, hogy mit tekint gondatlan magatartásnak.

249 Először is, az 1/2003 rendelet 23. cikkének (1) bekezdése csak olyan vállalkozásokra, illetve vállalkozások olyan társulásaira vonatkozik, amelyek alkalmazottaik vagy képviselőik útján járnak el, és akiknek magatartása következésképpen e vállalkozásoknak róható fel. A Bíróság 100/80–103/80. sz., Musique Diffusion française és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1983. június 7-én hozott ítéletének (EBHT 1983., 1825. o.) 97. pontjára hivatkozva a felperes úgy véli, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (101) preambulumbekezdésében tévesen tekintette úgy, hogy harmadik személyek magatartása neki róható fel. A felperes egyetlen munkatársa vagy meghatalmazott képviselője sem nyitotta ki a G.505. sz. helyiség ajtaját, ami a felperes által eskü alatt tett nyilatkozatokból is kitűnik. Ebben az összefüggésben az ajtó állítólagos kinyitása vagy a jogvita tárgyát képező zár elmozdulását eredményező bármilyen más tény „az eljáró személyek hatáskörét meghaladó cselekménynek" minősül, amely nem róható fel a felperesnek. Az a tény, hogy a takarítótársaságot figyelmeztették a jogvita tárgyát képező zár létezésére, nem releváns, mivel az nem rendelkezett kulccsal a G.505. sz. helyiséghez. E tekintetben a jogvita tárgyát képező zár célját, vagyis az ügy még megvizsgálandó iratainak megőrzését csak a kulccsal rendelkező személyek veszélyeztethették, így a takarítótársaság tájékoztatása a jogvita tárgyát képező zár létezéséről felesleges volt.

250 Másodszor, a felperes szerint a Bizottság által hivatkozott gondatlansági kifogás nem releváns. Szerinte gondatlanság csak akkor állhat fenn, ha az érintett személynek alkalma volt arra, hogy jogsértést képező tényállási elemet valósítson meg, és ennek tudatában is volt. Márpedig a Bizottság kizárólag egy elöregedett és helytelenül felhelyezett zár állítólagos megváltozására hivatkozott.

251 A Bizottság állításával (a megtámadott határozat (102) preambulumbekezdése) ellentétben, a takarítótársaság alkalmazottja nem tudhatta, hogy a jogvita tárgyát képező zár közönséges tisztítószerrel átitatott kendővel való áttörlése a zártörés jellegzetességeihez hasonló jellegzetességek megjelenését vonja maga után. Az sem róható fel a felperesnek, hogy nem előzte meg az ilyen jellegű beavatkozást (a megtámadott

határozat 176. lábjegyzete). A jogvita tárgyát képező záron lévő felirat ugyanis nem utalt a zárópecsét felszíni tisztítással szembeni esetleges érzékenységére, továbbá a felperest nem tájékoztatták sem a zár felhelyezése során, sem az annak felhelyezéséről szóló jegyzőkönyvben arról, hogy a jogvita tárgyát képező zár erre érzékeny lehet. A felperes csak a lezárt ajtó engedély nélküli kinyitásáért tehető felelőssé. Nyilvánvaló, hogy még a vizsgálócsoport tagjai sem ismerték a jogvita tárgyát képező zár működését.

252 Ezenkívül az a tény, hogy a Bizottság nem jelezte a felperesnek, hogy a jogvita tárgyát képező zár maximális tárolási ideje lejárt, nem okozhat az utóbbi számára sérelmet. A maximális tárolási idő lejárta esetén a hibás működés nem zárható ki. A német jogban már a tárolási idő puszta túllépése is a dolog hibájának minősül. Figyelemmel a jogvita tárgyát képező zár maximális tárolási idejének lejártára, illetve tekintetbe véve a zártörés esetén esetlegesen kiszabható bírságot, a Bizottságnak mindenképpen meg kellett volna említenie e körülményt a felperesnek.

253 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

A Törvényszék álláspontja

254 „A megtámadott határozatban a Bizottság úgy vélte, hogy »[a] vis maior eseteit kivéve, alapvetően azt kell[ett] vélelmezni, hogy a zárat csak szándékos cselekmény révén lehet[ett] eltávolítani, különösen, mivel a zár eltávolítását követően azt láthatóan

visszahelyezték, annak érdekében, hogy a zártörés megtörténtét eltitkolják«. Kifejtette, hogy »[e] tekintetben figyelembe kell[ett] venni azt is, hogy kizárólag a [felperes] engedélyével rendelkező személyek tartózkodtak az épületben (köztük a [takarítótársaság] – amely [a felperes] 100%-os tulajdonában álló leányvállalat – alkalmazottai« (a megtámadott határozat (101) preambulumbekezdése). Emellett úgy vélte, hogy »el [kellett] ismerni, hogy minimum gondatlanul elkövetett zártörésről [volt] szó«, és hogy ezzel kapcsolatban figyelembe kell[ett] venni azt, hogy a zár felhelyezése során [a felperes] képviselőit a vizsgálócsoport vezetője tájékoztatta a zár jelentőségéről, valamint a zártörés következményeiről", illetve, hogy „[a]rra felirat utalt magán a záron is" (a megtámadott határozat (102) preambulumbekezdése). Ennek megfelelően a jogvita tárgyát képező zár megváltozásának jellege alapján, figyelemmel többek között a megtámadott határozat (9) preambulumbekezdésében és a zártörésről szóló jegyzőkönyvben szereplő körülményekre, úgy tekintette, hogy szándékosan, vagy ha nem is szándékosan, de minimum gondatlanságból zártörést követtek el.

255 A jelen jogalap keretében a felperes lényegében kifejti, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (101) preambulumbekezdésében tévesen tekintette úgy, hogy harmadik személyek magatartása a felperesnek felróható, és hogy a jelen ügyben nem lehet szó gondatlanságról, mivel a takarítótársaság alkalmazottja nem lehetett tudatában annak, hogy megvalósította a zártörés tényállási elemét.

256 Először is, már emlékeztettünk arra, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának megfelelően a Bizottság akkor szabhat ki bírságot, ha a Bizottság által felhatalmazott tisztviselők vagy egyéb kísérő személyek által elhelyezett zárakat „szándékosan vagy gondatlanul" feltörik. Ennek megfelelően a második jogalap vizsgálata keretében emlékezettünk arra, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében a Bizottságnak nem kell bizonyítania, hogy a lezárt helyiségbe ténylegesen beléptek. A felperes azon érvei, amely szerint a G.505. sz. helyiség ajtaját sem a kulccsal rendelkezők nem nyitották ki, ami kitűnik a kulccsal rendelkezők eskü

alatt tett nyilatkozataiból, sem a takarítótársaság alkalmazottja, mivel ő nem rendelkezett kulccsal e helyiséghez, ennélfogva nem relevánsak.

257 Másodszor, a felperes azon érvét illetően, amely szerint egyetlen munkatársa vagy meghatalmazott képviselője sem nyitotta ki a G.505. sz. helyiség ajtaját, ami az eskü alatt tett nyilatkozatokból [**A.3 melléklet**] és abból a tényből is kitűnik, hogy ebben az összefüggésben a jogvita tárgyát képező zár bármilyen eltávolítása minden esetben meghaladná az említett személyek hatáskörét, figyelembe kell venni, hogy a megtámadott határozat (101) preambulumbekezdésében a Bizottság kijelentette, hogy csak a felperes engedélyével rendelkező személyek (beleértve a takarítótársaságnak – a felperes 100%-os tulajdonában lévő leányvállalatának – alkalmazottait is) tartózkodtak a G. épületben. Ezenkívül a megtámadott határozat (103) preambulumbekezdésében a Bizottság úgy vélte, hogy kizárható, hogy engedéllyel nem rendelkező személy beléphetett az említett épületbe a 2006. május 29-éről 30-ára virradó éjszaka folyamán, valamint, hogy a felperes soha nem állította, hogy engedéllyel nem rendelkező személy lépett ebbe az épületbe.

258 Márpedig mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy ezeket az állításokat a felperes sem vitatja a jelen kereset keretében. Ezenkívül a felperes munkatársait, illetve meghatalmazott képviselőit úgy kell tekinteni, mint akik annak javára és irányítása alatt végeznek munkát (lásd ebben az értelemben a Bíróság 40/73–48/73., 50/73., 54/73–56/73., 111/73., 113/73. és 114/73. sz., Suiker Unie és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1975. december 16-án hozott ítéletének [EBHT 1975., 1663. o.] 539. pontját). E tekintetben el kell utasítani a felperesnek a fenti 249. pontban hivatkozott Musique Diffusion française és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítéleten alapuló érvét, amely szerint csak a kulccsal rendelkezők lennének munkatársak vagy meghatalmazott képviselők. Ahogy ugyanis arra a Bizottság is rámutat, a Bizottságnak a jogsértést elkövető vállalkozás szankcionálására vonatkozó jogköre csak azon személy jogsértő cselekményét feltételezi, aki általában jogosult arra, hogy a vállalkozás nevében eljárjon (a Törvényszék T-239/01., T-244/01–T-246/01., T-251/01. és T-252/01. sz., Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1181. o.] 277. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

259 Harmadszor, ami azt az érvet illeti, amely szerint a takarítótársaság alkalmazottja nem tudhatta, hogy a jogvita tárgyát képező zár közönséges tisztítószerrel átitatott kendővel való áttörlése a zártörés jellegzetességeihez hasonló jellegzetességek megjelenését vonja maga után, meg kell állapítani, hogy ez az érv azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint a jogvita tárgyát képező zár 2006. május 30-i, reggeli állapota az említett alkalmazott által állítólagosan használt tisztítószernek tudható be.

260 Mindenesetre, még ha feltételezhető is, hogy a jogvita tárgyát képező zár állapotát ezen alkalmazott egy kendő és tisztítószer segítségével megváltoztathatta (a megtámadott határozat (102) preambulumbekezdése), meg kell állapítani, hogy a felperes feladata volt, hogy megtegyen minden, a jogvita tárgyát képező zár bármiféle manipulációjának megakadályozása érdekében szükséges intézkedést, különösen mivel a felperest egyértelműen tájékoztatták a zár jelentőségéről, valamint a zártörés következményeiről (a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdése).

261 Negyedszer, ami a felperes azon tényre vonatkozó érveit illeti, hogy a Bizottság kizárólag egy elöregedett és helytelenül felhelyezett zár állítólagos megváltozására, illetve a jogvita tárgyát képező zár állítólagos maximális tárolási idejére hivatkozott, rá kell mutatni, hogy azok a hatodik jogalap vizsgálata keretében már elutasításra kerültek.

262 A fentiekre figyelemmel úgy kell tekinteni, hogy a Bizottság joggal vélte úgy, hogy a jelen ügyben minimum gondatlanságból elkövetett zártörésről van szó.

263 Ebből következően a jogalapot el kell utasítani.

Az EK 253. cikknek, valamint az arányosság elvének a bírság összegének megállapítása során való megsértésére alapított, kilencedik jogalapról

A felperes érvei

264 A felperes másodlagosan arra hivatkozik, hogy a vele szemben a megtámadott határozatban kiszabott bírságot meg kell semmisíteni, harmadlagosan pedig arra, hogy azt mérsékelni kell.

265 Elsőként, a felperessel szemben kiszabott bírság sérti az „önkényesség tilalmának" elvét és az EK 253. cikket. A megtámadott határozatban a Bizottság ugyanis elmulasztotta megjelölni, hogy milyen szempontokat vett figyelembe a kiszabott bírság összegének meghatározásakor, így a 38 millió EUR összegű bírság érthetetlen, már csak azért is, mert a 17. rendelet 15. cikkének (2) bekezdése és az [ESZAK] 65. cikk (5) bekezdése alapján kiszabott bírság megállapításának módszeréről szóló iránymutatás (HL 1998., C 9., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 171. o.) súlyos jogsértés esetén is csak 20 millió EUR alapösszeget ír elő. Figyelemmel a megtámadott határozat indokolásának hiányosságára, a felperes nem érvényesíthette hatékonyan a védelemhez való jogát.

266 Először is, a megtámadott határozatban ((104) és azt követő preambulumbekezdések) a Bizottság megelégedett több olyan körülmény felsorolásával, amelyek vagy valamennyi zártörésre vonatkoznak, vagy általános értelemben súlyosbító és enyhítő körülményeknek minősülnek, anélkül, hogy számszerűsítette volna az alapösszeget vagy a súlyosbító és enyhítő körülményeket, akár abszolút értékben, akár százalékban. Ennek következtében a Bizottság a megtámadott határozat egy lényeges szempontját

illetően elmulasztotta megjelölni a mérlegelését meghatározó szempontokat, megsértve ezzel az EK 253. cikket.

267 Másodszor, a megtámadott határozat olyan benyomást kelt, mintha a Bizottság szándékos jogsértés feltételezéséből indult volna ki, míg a megtámadott határozat vonatkozó szakaszaiban „legalábbis gondatlanul" elkövetett jogsértést állapít meg (a megtámadott határozat (102) preambulumbekezdése).

268 Másodsorban, a hivatkozott súlyosbító körülmények a felperes szerint anyagi jogi szempontból tévesek, minden zártörési esetre vonatkoznak, továbbá olyan elvont és általános megjegyzésekre szorítkoznak, amelyek egyáltalán nem kapcsolódnak a konkrét ügyhöz (lásd a megtámadott határozat (105)–(108) preambulumbekezdését). Különbséget kell tenni a zártörés jelentősége és hatásai szerint. Márpedig a Bizottság a jelen ügyben nem foglalt állást a zártörés konkrét körülményeit illetően. A megtámadott határozatban kifejtett egyéb indokok, vagyis először is az, hogy a zártörés miatt alkalmazható szankciók szigorodtak az 1/2003 rendeletben a korábbi szabályozáshoz képest, másodszor az a körülmény, hogy versenyjoggal kapcsolatos vizsgálatról volt szó, harmadszor pedig az a tény, hogy a G.505. sz. helyiségben elhelyezett dokumentumok nem voltak lefénymásolva, illetve leltárba véve, negyedszer a felperes cég mérete, és végül, a jogvita tárgyát képező zár biztonságát szolgáló intézkedések megtételének elmulasztása, nem relevánsak a jogsértés súlyának értékelése szempontjából.

269 Harmadrészt, a Bizottság nem kellő mértékben vett figyelembe több, a felperes javára szóló enyhítő körülményt, amelyek a bírság összegének jelentős mérséklését igazolták.

270 Először is, a gondatlan zártörést alacsonyabb összeggel kell szankcionálni, mint a szándékos zártörést. Emellett a jelen ügyben a zártörés többé-kevésbé véletlenszerű körülmények együtthatásának eredménye.

271 Másodszor, a vizsgálócsoport tagjai nem tájékoztatták a felperest a biztonsági fólia különleges érzékenységéről, ami hozzájárult a megelőző intézkedések hiányából álló esetleges gondatlansághoz a felperes részéről.

272 Harmadszor, nem lehetett megállapítani, hogy a G.505. sz. helyiségből dokumentumokat vittek volna el.

273 Negyedszer, ellentétben a Bizottságnak a megtámadott határozat (112) preambulumbekezdésében szereplő állításával, a felperes kötelezettségét meghaladó mértékben együttműködött vele, többek között oly módon, hogy költséges szakvéleményeket szolgáltatott a Bizottságnak.

274 Negyedrészt, a megállapított bírságnak a felperes teljes üzleti forgalmához viszonyított százalékos arányára való egyszerű utalás nem elegendő a jogsértés kizárásához a bírság összegének megállapítása során. A bírság összege a jogsértéshez viszonyítva aránytalan, figyelemmel a jelen ügyben a felperesnek felróható zártörés tényleges fennállásával kapcsolatos kétségekre. A bírság elrettentő hatása sem indokolt. Ezenkívül az arányosság elvének egyik hasonló alkalmazása során a Nederlandse Mededingingsautoriteit (a holland versenyhatóság, a továbbiakban: NMa)

nemrégiben zártörés miatt 269 000 EUR összegű bírságot szabott ki, vagyis az érintett vállalkozás teljes üzleti forgalmának 0,0028%-át **[C.2 melléklet]**, annak ellenére, hogy a módosított wet houdende nieuwe regels omtrent de economische mededinging (Mededingingswet) (holland versenytörvény) (Stb. 1997., 242. szám) a bírság összegének meghatározására az teljes üzleti forgalom legfeljebb 1%-áig terjedő küszöböt határoz meg (a Mededingingswet 70b. cikkének (1) bekezdése).

275 A Bizottság a felperes érveinek elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

276 Elsőként a felperes kifejti, hogy a megtámadott határozat indokolása hiányos, mivel a Bizottság elmulasztotta megjelölni, hogy milyen szempontokat vett figyelembe a kiszabott bírság összegének meghatározásakor. Az indokolás e hiányossága állítólag megsértette a felperes védelemhez fűződő jogait.

277 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikk által megkövetelt indokolást a szóban forgó jogi aktus jellegéhez kell igazítani, valamint világosan és egyértelműen kell feltüntetni a jogi aktust meghozó intézmény érvelését, oly módon, hogy az az érdekeltek számára a meghozott intézkedés indokait megismerhetővé, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogkör gyakorlását lehetővé tegye. Az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a jogi aktus tartalmára, az előadott indokok jellegére, illetve azon érdekre figyelemmel kell értékelni, hogy az a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett címzettek és más személyek részére magyarázattal szolgáljon. Nem követelmény az indokolással szemben,

hogy a releváns tény- és jogkérdések minden részletére kitérjen, amennyiben nem csupán szövege, hanem egyben kontextusa, valamint a tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell eldönteni azt a kérdést, hogy az indokolás megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek (lásd a Bíróság a C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

278 A jelen ügyben azokkal a szempontokkal kapcsolatban, amelyeket a Bizottság a felperessel szemben kiszabott bírság összegének meghatározásához alapul vett, a Bizottság jelezte, hogy a bírság összege többek között a jogsértés súlyától és az ügy egyedi körülményeitől függött (a megtámadott határozat (104) és (113) preambulumbekezdése).

279 A Bizottság tehát kifejti, hogy először is, a konkrét ügytől függetlenül, a zártörés súlyos jogsértésnek minősül, és a zártörés miatt kiszabott bírságnak elrettentő hatással kell bírnia (a megtámadott határozat (105) preambulumbekezdése) annak érdekében, hogy a vizsgálat tárgyát képező vállalkozás számára ne legyen előnyösebb a zár feltörése.

280 Másodszor hangsúlyozta, hogy a vizsgálatokat főszabály szerint csak akkor rendelik el, ha a versenyszabályok megsértésére utaló jelek merülnek fel, miként a jelen ügyben is. E tekintetben a felperes helyiségeiben végzett vizsgálatnak lehetővé kellett tennie a számára a versenyszabályok megsértésére utaló jeleknek és ezenkívül annak az ellenőrzését, hogy a leltárba nem vett dokumentumok, amelyeket éppen a vizsgálat első napján fedeztek fel, a zár alá helyezett helyiségben fellelhetők voltak-e (a megtámadott határozat (107) és (108) preambulumbekezdése).

281 Harmadszor, kijelentette, hogy a felperessel szemben kiszabott bírság összegének kiszámításánál figyelembe vette azt a tényt, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának első alkalmazásáról van szó, tekintetbe véve azt is, hogy e körülménynek nem lehet az a következménye, hogy a megállapított összeg ne garantálja e rendelkezés elrettentő erejét (a megtámadott határozat (109) preambulumbekezdése).

282 Negyedszer, rámutatott, hogy amellett, hogy az 1/2003 rendelet három évvel a vizsgálatok előtt szigorította az eljárási jogsértéseket érintő bírságokra vonatkozó rendelkezéseket, valamint hogy ugyanazon csoport épületeiben pár héttel korábban már helyeztek fel zárakat, a felperes egyike a legnagyobb európai vállalkozásoknak az energiaágazatban, és számos kartelljogi szakértővel rendelkezik, továbbá a zárak felhelyezése során felhívták a figyelmét a zártörés esetén előirányzott súlyos bírságokra (a megtámadott határozat (110) preambulumbekezdése).

283 A Bizottság ezt követően elutasította a felperes enyhítő körülmények címén hivatkozott érveit, amelyek szerint a Bizottság nem bizonyította, hogy a G.505. sz. helyiség ajtaját kinyitották, vagy hogy dokumentumokat tulajdonítottak el, illetve amelyek szerint a felperes kötelezettségét meghaladó mértékben együttműködött vele (a megtámadott határozat (111) és (112) preambulumbekezdése).

284 Mivel az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének e) pontja kapcsán a Bizottság nem fogadott el magára kötelező iránymutatást az e rendelkezés értelmében kiszabott bírságok összegének megállapítása keretében alkalmazandó számítási módszerek tekintetében, illetve a Bizottság érvelése világosan és egyértelműen megjelenik a megtámadott határozatban, a Bizottság – a felperes állításával ellentétben – nem volt köteles abszolút értékben vagy százalékosan számszerűsíteni a bírság alapösszegét, illetve az esetleges súlyosító vagy enyhítő körülményeket. Ebből következik, hogy az

EK 253. cikk megsértésére alapított kifogást el kell utasítani. Ami a felperes azon kifogását illeti, amelyik a megtámadott határozat állítólagosan hiányos indokolása miatt a védelemhez való jogainak a megsértésére vonatkozik, szintén el kell utasítani.

285 Másodsorban a felperes kifejti, hogy a vele szemben kiszabott bírság aránytalan.

286 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve megköveteli, hogy a közösségi intézmények aktusai ne lépjék túl azt a mértéket, amely alkalmas és szükséges a szóban forgó szabályozás által elérni kívánt jogszerű célok megvalósításához, így amikor több alkalmas intézkedés közül lehet választani, a legkevésbé kényszerítőt kell igénybe venni, és az okozott hátrányok nem lehetnek túlzottak az elérni kívánt célokhoz képest (a Bíróság C-180/96. sz., Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-2265. o.] 96. pontja, és a Törvényszék T-30/05. sz., Prym és Prym Consumer kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 223. pontja).

287 Ebből következik, hogy a bírságok nem lehetnek aránytalanok a kitűzött célokhoz, vagyis a versenyjogi szabályok betartásához képest, és hogy a valamely vállalkozásra a versenyszabályok megsértése miatt kiszabott bírság összegének arányban kell állnia a jogsértéssel, annak egészét tekintve, különös tekintettel annak súlyára (lásd a fenti 286. pontban hivatkozott Prym és Prym Consumer kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 224. pontját). E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogsértés súlyát számos tényező alapján kell meghatározni, amelyekre vonatkozóan a Bizottság mérlegelési mozgástérrel rendelkezik (a Bíróság C-328/05. P. sz., SGL Carbon kontra Bizottság ügyben 2007. május 10-én hozott a ítéletének [EBHT 2007., I-3921. o.] 43. pontja, lásd még ebben az értelemben a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P.–208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 240–242. pontját).

288 Először is, a megtámadott határozat (105)–(108) pontjában a Bizottság helyesen fejtette ki azokat az indokokat, amelyek alapján a zártörés, mint olyan, különlegesen súlyos jogsértés, utalva főként a zárak céljára, ami a bizonyítékok eltűnésének megakadályozása a vizsgálat során, valamint annak szükségességére, hogy a kiszabott bírságnak kellően elrettentő hatást kell biztosítania. E tekintetben azt is hangsúlyozni kell, hogy egyrészt a zártörés kapcsán a jogalkotó az 1/2003 rendeletben szigorúbb szankciókat állapított meg, mint amilyeneket a korábbi szabályozás írt elő, annak érdekében, hogy figyelembe vegye e jogsértés különlegesen súlyos jellegét. Másrészt az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a bírságok összegének meghatározásánál a Bizottság jogosult figyelembe venni annak szükségességét, hogy a bírságoknak kellően elrettentő erőt biztosítsanak (lásd ebben az értelemben a fenti 249. pontban hivatkozott Musique Diffusion française és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 108. pontját), ami azért is igen fontos a zártörés jogsértése keretében, hogy a vállalkozások ne tekinthessék előnyösebbnek a zárak feltörését a vizsgálat során (a megtámadott határozat (105) preambulumbekezdése). Figyelemmel a fentiekre, a felperes állításával ellentétben, a Bizottság nem vett figyelembe a felperes terhére súlyosító körülményeket, hanem azokra a körülményekre utalt, amelyek valamennyi zártörés esetén igazolják a kellően elrettentő erejű bírság kiszabását.

289 Másodszor, a Bizottság által kellőképpen figyelembe nem vett enyhítő körülmények kapcsán elsődlegesen el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a gondatlan zártörés enyhítő körülményt képezne az érintett vállalkozás javára. E tekintetben mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság nem a szándékos jogsértés feltételezéséből indult ki, hiszen úgy vélte, hogy a jelen esetben azt kell elfogadni, hogy „minimum" gondatlan zártörésről van szó (a megtámadott határozat (102) preambulumbekezdése). Ezenkívül az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának megfelelően a zártöréssel megvalósított jogsértést el lehet követni szándékosan vagy gondatlanul. Ahogy arra ugyanis a Bizottság is rámutat, a zártörés puszta ténye megszünteti a zár védőhatását, és így elég ahhoz, hogy jogsértésnek minősüljön.

290 Másodlagosan, a felperes azon érvével kapcsolatban, amely szerint a Bizottságnak tájékozatnia kellett volna őt a biztonsági fólia különleges érzékenységéről, meg kell állapítani, hogy miként az az ötödik és hatodik jogalap elemzéséből is kitűnik, ezt az állítólagos érzékenységet a Bizottság hivatalos zárai kapcsán nem bizonyították, és a felperes semmiféleképpen nem bizonyította azt, hogy az említett érzékenység a zár „hamis pozitív reakcióinak" bekövetkezését vonja maga után. Ezenkívül, ahogy az a nyolcadik jogalap vizsgálatából is kitűnik, a felperesnek kellett volna megtennie a jogvita tárgyát képező zárral kapcsolatos bármiféle manipuláció megakadályozását célzó intézkedéseket.

291 Harmadlagosan, az a tény, hogy nem volt lehetséges megállapítani, hogy vittek-e el dokumentumokat a G.505. sz. helyiségből, nem releváns, mivel a zár felhelyezésének célja éppen a zár alá helyezett helyiségben lévő dokumentumok bármiféle manipulációjának elkerülése volt a Bizottság vizsgálócsoportjainak távollétében. A jelen ügyben, ahogy arra a Bizottság is rámutatott a megtámadott határozat (11) és (111) preambulumbekezdésében, a G.505. sz. helyiségben elhelyezett dokumentumokat nem vették leltárba, többek között nagy számuk miatt. A vizsgálócsoport számára tehát lehetetlen volt annak ellenőrzése, hogy az e helyiségben elhelyezett dokumentumok közül hiányzik-e valamelyik.

292 Negyedlegesen, a felperes által az intézet szakértői véleményeinek elkészítése érdekében vállalt költséges erőfeszítések, illetve a munkatársak és kulccsal rendelkezők kikérdezése nem tekinthető a tényállás felperes kötelezettségeit meghaladó feltárásának, amely igazolná a bírság összegének mérséklését, ugyanis ezeket az erőfeszítéseket a felperes védelemhez való jogának gyakorlása során fejtették ki, és azok nem könnyítették meg a Bizottság vizsgálatát.

293 Harmadszor, rá kell mutatni, hogy a Bizottság mindenképpen figyelembe vette azt a tényt, hogy a szóban forgó zártörés az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdése e) pontjának első alkalommal történő alkalmazását jelenti majd (a megtámadott határozat (109) preambulumbekezdése), kiemelve, hogy e körülménytől függetlenül, a

felperes egyrészt számos kartelljogi szakértővel rendelkezett, másrészt az 1/2003 rendelet módosítása több mint három évvel megelőzte a felperessel szemben folytatott vizsgálatot, harmadrészt a felperest tájékoztatták a zártörés következményeiről, negyedrészt pedig a felperes csoportjához tartozó más társaságok épületeiben pár héttel korábban már helyeztek fel zárakat.

294 Negyedszer, a felperes állításával ellentétben, a 38 millió EUR összegű bírság nem tekinthető aránytalannak a jogsértéshez képest, figyelemmel a zártörés különösen súlyos jellegére, a felperes cég méretére és annak szükségességére, hogy a bírság kellőképpen elrettentő erejű legyen ahhoz, hogy a vállalkozások számára ne legyen előnyös a Bizottság által a vizsgálatok során felhelyezett zárak feltörése.

295 E tekintetben a hollandiai NMa határozathozatali gyakorlatára alapított érv nem fogadható el. Amellett, hogy a Bizottságot semmiképpen sem kötheti a nemzeti versenyhatóságok határozathozatali gyakorlata, meg kell állapítani, hogy a felperes által egyrészt az NMa által kiszabott bírságnak az érintett vállalkozás teljes üzleti forgalmához viszonyított százalékos aránya, másrészt pedig a felperessel szemben a jelen ügyben kiszabott bírságnak a felperes teljes üzleti forgalmához viszonyított százalékos aránya között végzett összehasonlítás nem releváns, mivel ezt az összehasonlítást a hollandiai jogsértés esetében az érintett vállalatcsoport összesített forgalma alapján, míg a jelen ügyben kizárólag a felperes teljes üzleti forgalma alapján végezték, nem pedig ez E.ON csoport egészének teljes üzleti forgalma tekintetében.

296 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a felperessel szemben a Bizottság által kiszabott bírság, amely üzleti forgalma körülbelül 0,14%-ának felel meg, nem aránytalan.

297 Ebből következik, hogy e jogalapot, valamint a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül, hogy helyt kellene adni a felperes bizonyításfelvétel iránti kérelmeinek (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-260/05. P. sz., Sniace kontra Bizottság ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-10005. o.] 77–79. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

A költségekről

298 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

299 Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) Az E.ON Energie AG-t kötelezi a költségek viselésére.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. december 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér ..... II - 5766

A jogvita előzményei ..... II - 5767

Az eljárás és a felek kérelmei ..... II - 5775

A jogkérdésről ..... II - 5776

A bizonyítási teher szabályainak megsértésére alapított, első jogalapról ..... II - 5777

A felek érvei ..... II - 5777

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5781

Az „inkvizitórius eljárás elvének” megsértésére alapított, második jogalapról ..... II - 5787

A felek érvei ..... II - 5787

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5790

A szabályszerű zár felhelyezésére vonatkozó, állítólag pontatlan feltevésre alapított, harmadik jogalapról ..... II - 5795

A felek érvei ..... II - 5795

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5797

A jogvita tárgyát képező zárnak a vizsgálatot követő napon tapasztalt „nyilvánvaló állapotának” állítólagosan téves feltevésére alapított, negyedik jogalapról ..... II - 5804

A felek érvei ..... II - 5804

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5807

A zárak Bizottság általi hivatalos felhelyezése során a biztonsági fólia megfelelő jellegére vonatkozó, állítólagosan téves feltevésre alapított, ötödik jogalapról ..... II - 5814

A felek érvei ..... II - 5814

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5816

Az olyan „alternatív forgatókönyvek" Bizottság általi figyelmen kívül hagyására alapított, hatodik jogalapról, amelyek a jogvita tárgyát képező zár állapotát okozhatták ..... II - 5819

A felek érvei ..... II - 5819

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5828

Az ártatlanság vélelme elvének megsértésére alapított, hetedik jogalapról ..... II - 5840

A felek érvei ..... II - 5840

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5841

Az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított, nyolcadik jogalapról ..... II - 5845

A felek érvei ..... II - 5845

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5847

Az EK 253. cikknek, valamint az arányosság elvének a bírság összegének megállapítása során való megsértésére alapított, kilencedik jogalapról ..... II - 5851

A felperes érvei ..... II - 5851

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5854

A költségekről ..... II - 5861